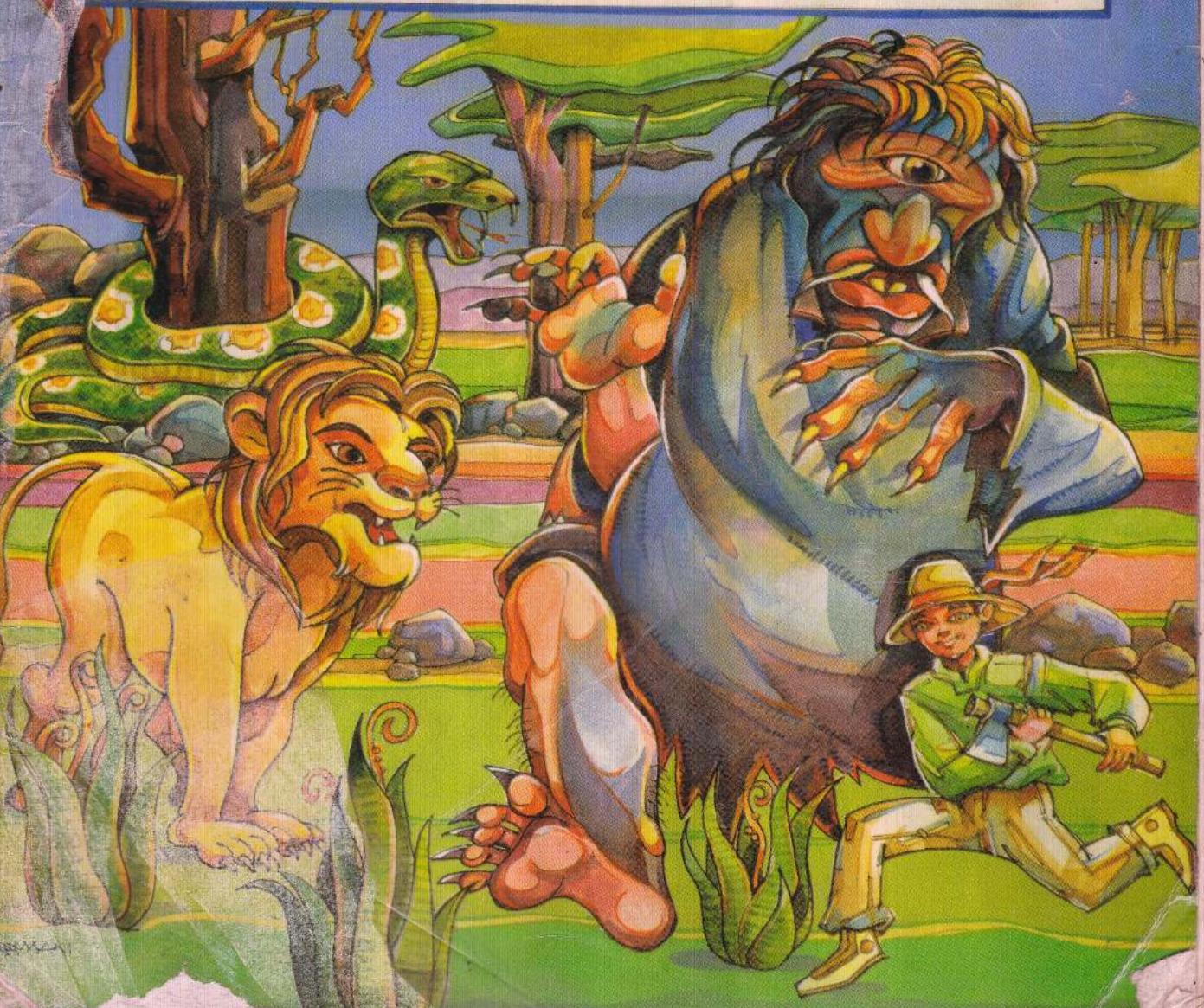
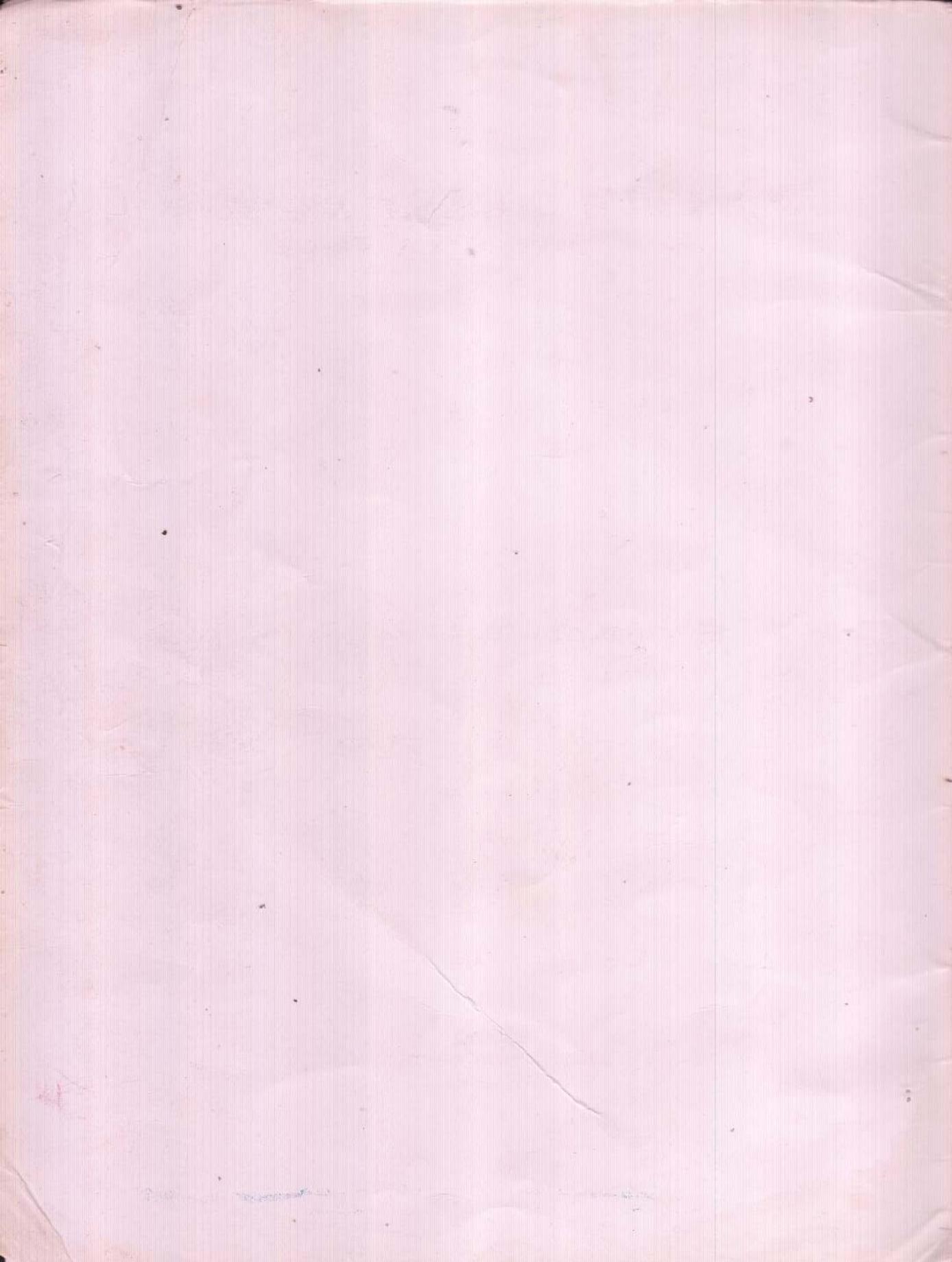

கார்சிக்க படையாக சிங்கட்

பொன்னரசி கோபாலரத்தினம்

கர்ச்சிக்க முடியாத சிங்கம்

நோர்வே மொழியில் வழங்கும் சிறுவர் கதைகள்

தமிழாக்கம்

பொன்னரசி கோபாலரத்தினம்

பதிப்பகம்
முத்துவிழ் வெளியிட்டு மன்றம்,
யாழ்ப்பாணம்.

கர்ச்சிக்க முடியாத சிங்கம்

நோர்வே மொழியில் வழங்கும் சிறுவர் கதைகள்

கர்ச்சிக்க முடியாத சிங்கம்	
நோர்வே மொழியில் வழங்கும் சிறுவர் கதைகள்	
மூலம்:	நோர்வே மொழி.
தமிழாக்கம்:	திருமதி பொன்னரசி கோபாலரத்தினம்
வெளியீடு:	முத்தமிழ் வெளியீட்டு மன்றம், 314, செம்மணிவீதி, நாயன்மார்க்ட் டு, யாழ்ப்பாணம்.
அச்சகம்:	இலங்கை.
உரிமம்:	பாரதி பதிப்பகம், 430, காங்கேசந்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.
முதற்பதிப்பு:	திருமதி பொ. கோபாலரத்தினம், மாலோய், நோர்வே.
இரண்டாம் பதிப்பு:	2003
பக்கங்கள்:	2007
	VI +52

Karcikka Mudiyatha Singam.

(Loven som ikke kunne Brole)

Original Language : Norwegian Language.

Translation: Mrs. Ponnarasi Gopalaratnam,
Gate 4, Nr. 103

Publication: Muthamil Velyeeddu Manram,
314, Chemmany Road,
Nayanmarkaddu, Jaffna,
Sri Lanka.

Copy Right: Mrs. P. Gopalaratnam.

Printer: Bharathy Pathippakam,
430, K.K.S. Road,
Jaffna, Sri Lanka.

First Edition: 2003

Second Edition: 2007

Pages: VI +52

விலை: ரூபா: 150.00

அறநெரிப் பாடசாலை
ஸ்ரீ சரஸ்வதி அம்பாள் ஆலயம்
அரியாலை - யாழ்ப்பாணம்
பதிவு கிள - HA/7/56/14/271

அணிந்துரை

கலாநிதி, வித்துவான், குகசிறை
க. சொக்கலிங்கம் (சோக்கன்)

பாட்டும் கதையும் பாரெங்குமுள்ள பாலர்களை ஈர்த்துப் பரவசப்படுத்தவும் பண்படுத்தவும் காலாதி காலமாக உதவி வருகின்றன. கற்பனை வளமும் கவர்ச்சியும் விறுவிறுப்பும் இனி என்ன நடக்குமோ என்ற எதிர்பார்ப்பும் நிறைந்த கதைகளைத் திறந்த வாய் முடாது வியப்புக் கொழிக்கும் விழிகளோடு கேட்டிருக்கும் மழலைச் செல்வங்களைக் காண்பதே கண்களுக்குப் பெருவிருந்து.

1988 முதல் நோர்வேயிற் குடியேற வாழும் எம்மூரவரான திருமதி பொன்னரசி கோபாலரத்தினம் அந்நாட்டிலுள்ள சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையத்திலே பணியாற்றுவது நந்தமிழ்ச் சிறுவர்க்கு நற்பேறு பயப்பதாயிற்று. அந்நாட்டு மொழியில் வழங்கும் சிறுவர் கதைகள் சிலவற்றைத் தமிழக்கும் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்கும் அவர் இந்நால் மூலம் அறிமுகம் செய்வது பாராட்டி அமையாது.

உலகின் எந்த மூலையில் பிறந்தால் என்ன, வாழந்தால் என்ன குழந்தையுள்ளாங்களின் எதிர்பார்ப்புகளும் விருப்பங்களும் பொதுவானவையே. இப்பொதுமையினைத் திருமதி பொன்னரசி அறிமுகம் செய்யும் நோர்வேக் கதைகளிலே படித்துணர்வது ஒன்றும் வியப்பைத் தருவதன்று.

என்றோ நான் சிறுகுழந்தையாய் இருந்த காலத்தில் கேட்டோ பறத்தோ மகிழ்ந்தவற்றை மீண்டும் இம்முதுமைக் காலத்தில் இரைமிட்பதாகிய உணர்ச்சியினை அவரது கதைகளை வாசிப்பதன் மூலம் பெற்றேன் என்றால் அது முக்காலும் "உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை."

நல்லனவும் கெட்டனவுமான துறோல்கள் (பூதங்கள்), மாயக் குதிரைகள், கரடிகள், மனிதர்கள், மனினர்கள், இளவரசர்கள், வெள்ளைக் கரடி, குனியக்காரிகள், தேவதைகள், முதியோர், சிறுவர், சிறுமியர் என்று என்றுமுள்ள, எங்கும் நிறைந்த பாத்திரங்கள் வாயிலாக, உண்மையில்லாத உண்மைகளை உருவகித்து, ஏடுத்த புத்தகத்தை முடிக்கும் வரை கீழே வைக்கலியலாத கவர்ச்சியோடு கதை சொல்லியிருப்பது மிகுதியும் போற்றுத்தக்கதாகும்.

பொருத்தமான வண்ணச் சித்திரங்களோடு, இக்கதைகள் நூலுக்குவில் வெளியாகையில் அவை நோர்வே வாழ தமிழ்ப் பாலர்க்கு மட்டுமென்றி உலகெங்கும் பரந்துள்ள தமிழ்ப் பாலர் அனைவர்க்கும் உண்ணத் தெவிட்டாத உயர் விருந்தாய் அமையும் என்பதற்கு ஜயம் இல்லை.

திருமதி பொன்னரசி கோபாலரத்தினத்துக்கு என் இதயம் கணிந்த நல்வாழ்த்துக்கள்.

'வாணி'
நாயன்மார்க்ட்டு, யாழ்ப்பாணம்.
இலங்கை.
02.12.2002

க. சொக்கலிங்கம்
(சோக்கன்)

முகவரை

பொன்னரசி கோபாலரத்தினம்

இலங்கையிலிருந்து நோர்வே நாட்டிற்கு 1988 ஆம் ஆண்டு குடிபெயர்ந்தோம். இங்கு ஒரு சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையத்தில் (Barnehage) வேலை செய்யும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இங்கு சிறுவர்க்கான சிறுகதைகள் கொண்டே நோர்வே மொழி நூல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குக் கூறும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. நோர்வேயிலுள்ள தமிழ்ச் சங்கத்தினால் வெளியிடப்படும் எமது சஞ்சிகை என்னும் இதழுக்கு ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் பொறுப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. இவ்விதமில் இச்சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்து வெளியிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இவ்விதமில் 1990 ஆம் ஆண்டு முதல் 2002 ஆம் ஆண்டுவரை சிறுவர்க்கான மொழி பெயர்ப்புக் கதைகளை எழுதி வெளியிட்டுவந்துள்ளேன். இக்கதைகள் நூல் வடிவிலும் வெளி வரவேண்டும் எனச் சிலர் வேண்டினர். அவர்களுடைய வேண்டுதலுக்குகேற்ப இக்கதைகளை நூலாகவும் வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்நாலில் இடம்பெறும் கதைகள் பற்பட்ட நோர்வே மொழி நூல்கள் இவை:

1. ALLE BARNS EVENTYR
2. I EVENTYR LAND
3. DEN STORE GODNATT BOKA II
4. EVENTYR FRA ANDRE LAND

இவற்றிலிருந்து கதைகளைத் தேர்ந்து தமிழில் எழுதுவதற்கு ஊக்கமளித்த எனது கணவர் சீ. கோபாலரத்தினம் அவர்களுக்கும் எனது குடும்பத்தினருக்கும் இந்நாலை வெளியிடுவதற்கு உதவிய எனது சிறிய தந்தையார் மயிலங்காடலூர் பி. நடராசா அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரியதாகும்.

இக் கதைத்தளைப் படித்து நூலுக்கு அணிந்துரையை எழுதி வழங்கியவர் எமது அயலவரான நாயன்மார்கட்டு அறிஞர் கலாநிதி, வித்துவான், குக்கிரீ க. சொக்கலிங்கம் அவர்கள். அவர்களுக்கும் எனது உளம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இந்நாலுக்குரிய அட்டைப் படத்தையும் கதைகளுக்குரிய படங்களையும் சிறுப்பாக வரைந்து வழங்கிய புகழ்பெற்ற ஓவியர் 'ரமணி' அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

இந்நாலை மீண்டும் அச்சிட்டுத் தந்துள்ள யாழ்ப்பாணம் பாரதி பதிப்பகத்தினர்க்கும் சிறுப்பாக, உரிமையாளர் இ. சங்கர் அவர்களுக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றி.

சமர்ப்பணம்

தமிழ் கவுறும்
நல்லுலைக்க
குழந்தைகளுக்கு.

உள்ளே...

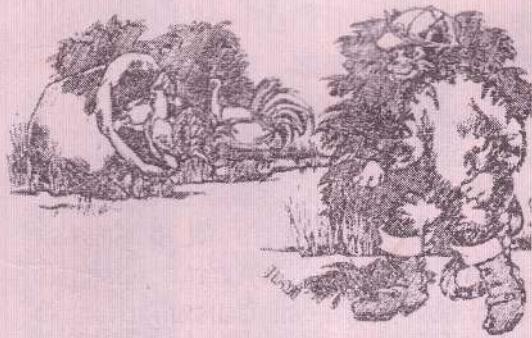
அணிந்துகூர
முகவுரை
சமர்ப்பணம்

கதைகள்	பக்கங்கள்
1. சப்பாத்து அணிந்த பூதன	01
2. துறைால்லைச் சந்தித்த ஸ்ரூவர்கள்	04
3. பெருவிரற் பெண்	07
4. எல்லாம் தெரிந்தவன்	10
5. அஸ்கலட்டும் அவனது நல்ல உதவியாளர்களும்	16
6. கரண்மயாவாக மாறிய கிழவி	21
7. கர்ச்சிக்க முடியாத சிங்கம்	24
8. காடு மனிதன்	27
9. ஹன்கம் கிரேத்தாவும்	31
10. ஒநாயும் ஏழு ஆட்டுக் குட்டகளும்	33
11. துறைால்லும் மூன்று ஆடுகளும்	35
12. அழகில்லாத வாத்து	37
13. ரூற்றாழும் யானையும்	39
14. கண்ணாடுக் கூண்டு இளவரசி	42
15. சமைப்பதை நிறுத்தாத சட்டி	48
ஸ்ரைக் கதைகள் வளர்ப்பு விவரம்	51

சப்பாத்து அணிந்த பூனை

(பு)ன்னொரு காலத்தில் ஒரு விவசாயி இருந்தான். அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அந்த விவசாயி ஒரு மாவரைக்கும் இயந்திரமும் ஒரு கழுதையும் ஒரு பூனையும் வைத்திருந்தான்.

அந்த விவசாயி இறந்துவின் அவனது சொத்துக்களை அவனது மூன்று பிள்ளைகளும் பிரித்துக்கொண்டார்கள். முதல் மகனுக்கு மாவரைக்கும் இயந்திரமும் இரண்டாம் மகனுக்குக் கழுதையும், மூன்றாம் ஒரு மகனுக்கு பூனையும் கிடைத்தன. மூன்றாம் மகன், “நான் இந்தப் பூனையை வைத்து எப்படிப் பிழைப்பது?”என்று புலம்பியபடி, அந்தப் பூனையை அடிஅடியென்று அடித்தான்.

அவன் சொன்னது பூனைக்கு விளங்கியது. “நான் சொல்வதைக் கேப்பாயா? நீ ஏன் என்னை அடிக்கிறாய்? நீ எனக்கு ஒரு சோடி மழைச் சப்பாத்து மாத்திரம் தா. நான் அதை வைத்து உனக்குப் பல நன்மைகள் செய்வேன். நீ பயப்படத் தேவையில்லை” என்று பூனை அவனிடம் சொன்னது.

பூனை கதைப்பதைக் கேட்டு அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். அதனால், அவன் பூனை கேட்டபடி மழைச் சப்பாத்து வாங்கிக் கொடுத்தான். அந்தப் பூனை கப்பாத்தைப் போட்டுக்கொண்டு, ஒரு சாக்கு நிறையக் கோதுமையும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றது.

அந்தக் காலத்தில், அந்த நாட்டில் வாழ்ந்த அரசன் காட்டுக் கோழிகளை உண்பதில் விருப்பம் கொண்டிருந்தான். ஆனால், அந்தக் கோழிகளைப் பிடிப்பது பெருங்கடினமாக இருந்தது. இதை அறிந்த அந்தப் பூனை கோழிகளைப் பிடிப்பதற்காகக் காட்டுக்குச் சென்றது. தான் கொண்டு வந்த சாக்கினைக் காட்டில் வைத்து அவிழ்த்தது. அதற்குள் ; இருந்த கோதுமையிற் சிறிதளவு எடுத்து வெளியே தூவி விட்டுச் சாக்கினைத் திறந்து வைத்தது. பின், அது ஒரு புதருக்குப் பின்னால் ஓளித்திருந்தது. கோழிகள்

கோதுமையை உண்ண வந்து, சாக்கினுள் சென்றதும் பூனை பாய்ந்து கோழிகளை அச்சாக்கினுள் விட்டுக் கட்டியது. அவற்றை முதுகில் சுமந்து கொண்டு அரசனிடம் சென்றது.

வாயிற்காவலர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பூனையைப் பார்த்தாலும் இறுதியில் அரசனைப் பார்க்க அதனை அநுமதித்தார்கள். பூனையும் தன் சாக்கினை அரசனின் முன் வைத்து அவிழ்த்தது. அதற்குள் இருந்த கோழிகளை எடுத்து, “என் பணக்கார முதலாளி கரபாள்தான் இவற்றை உங்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கும்படி கூறினார்” என்று சொல்லி, அவற்றை அரசனிடம் கொடுத்தது. அரசன் அவற்றைப் பெற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தான். அரசன் பூனைக்குத் தங்க நாணயங்களைப் பரிசாகக் கொடுத்து, “இவற்றைக் கொண்டுபோய் உன் முதலாளியிடம் கொடு” என அன்புடன் கூறினான்.

வீட்டிற்கு வந்த பூனை, சாக்கினுள் கொண்டு வந்த தங்க நாணயங்களைத் தன் முதலாளியின் முன் கொட்டி, நடந்தவற்றைக் கூறியது. அவனும் பூனையைக் கட்டிப்பிடித்துத் தன் நன்றியைக் கூறினான். அதன் பின் அந்தப் பூனை ஒவ்வொருநாளும் இப்படியே கோழிகளைப் பிடித்து வந்து, அவற்றை அரசனிடம் தன் முதலாளி தந்ததாகக் கூறிப் பரிசளித்துவிட்டுத் தங்க நாணயங்களைப் பெற்று வந்து அவனிடம் கொடுத்தது.

ஒரு நாள் அரச மாளிகைக்குச் சென்ற பூனை, அங்கிருந்த சமையலறைக்குட் சென்றது. தாங்குள்ள வேலைக்காரர்கள் அரசனும் மகளும் அன்று உலாப் போக இருப்பதாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டது. உடனே தன் வீட்டிற்கு ஓடோடி வந்தது. “முதலாளி! நான் அரசனிடம் நீங்கள் ஒரு பணக்கார முதலாளி என்றும் உங்கள் பெயர் கரபாள் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றேன். நீங்கள் இன்னும் பணக்காரனாக வரவேண்டுமானால் உடனடியாக நான் சொல்லும் இடத்திற்கு வாருங்கள்” எனச் சொன்னது. அரசனும் மகளும் உலாப்போகும் ஆற்றங்கரைக்கு அவனை அது அழைத்துச் சென்றது. அங்கு போனதும் அவனை, அந்த ஆற்றில் குளிக்கும்படி கேட்டது. அவனும் உடைகளைக் களைந்துவிட்டு அந்த ஆற்றில் குளித்துக் கொண்டிருந்தான். பூனை அவனது உடைகளை எடுத்துப் புதருக்குள் மறைத்துவைத்தது.

அந்த நேரத்தில் அரசனும் மகளும் அவ்விடத்திற்கு வந்தார்கள். பூனை “அரசே! உதவி செய்யுங்கள்” என்று கத்திக்கொண்டு அரசனின் முன் சென்றது. அரசன் நின்றதும் பூனை, “அரசே! என் முதலாளி இங்கு குளித்துக் கொண்டு இருக்கிறார். அவரது உடேப்புக்களை யாரோ கள்வர்கள் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அதனால், அவர் ஆற்றைவிட்டு வெளியில் வரமுடியாமல் இருக்கிறார். அவர் குளிரினால் விறைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார். தயவுசெய்து உதவுங்கள்” எனச் சொல்லிப் பூனை மன்றாடியது.

அரசனும் தன் வேலைக்காரர்களை மாளிகைக்கு அனுப்பி அரசு உடுப்புக்களை வரவழைத்தான். உடுப்புக்கள் வந்ததும் அவனிடம் கொடுத்து அரசமாளிகைக்கு அவனை அழைத்தான். அரசு உடுப்புக்களை அணிந்ததும் அவன் மிகவும் அழகானவனாகவும் இளமையானவனாகவும் தெரிந்தான். அவனைக் கண்டதும் அரசகுமாரிக்கு அவன்மேல் ஆசை வந்தது.

அவர்கள் அரசமாளிகைக்குப் போவதற்குப் புறப்படும் முன், அந்தப் பூனை விரைந்து அவர்களுக்கு முன்னால் ஓடியது. வழியில் ஒரு பெரிய வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சிலவேலைக்காரர்களைக் கண்டது. அவர்களிடம், “இந்த வயல்களுக்குச் சொந்தக்காரர் யார் எனக் கேட்டது. அவர்களும் ஒரு பெரிய அரக்கன்தான் இவற்றுக்குச் சொந்தக்காரன்” என்று சொன்னார்கள். “இப்பொழுது ஒரு அரசர் இந்த வழியால் வருவார். அவர் “இந்த வயல்களுக்குச் சொந்தக்காரர் யார்?” என்று கேட்பார். அப்பொழுது நீங்கள், “கரபாஸ்தான் இதற்குச் சொந்தக்காரர்” என்று சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் நான் உங்கள் தலைகளைப் பிடுங்கிவிடுவேன்” என்று கூறிப் பயமுறுத்திவிட்டுச் சென்றது. வழியில் தென்பட்ட இடங்களில் வேலை செய்பவர்கள் எல்லோரிடமும் பூனை இப்படியே சொல்லிப் பயமுறுத்திவிட்டுச் சென்றது.

இறுதியாக, அது அரக்கனின் மாளிகையைக் கண்டு அங்கு சென்றது. அந்த அரக்கன் விரும்பிய உருவங்களுக்கு மாற்க்கூடியவன். பூனை அவனிடம் சென்று, “உன்னால் சிங்கமாக மாறுமுடியுமா?” என்று கேட்டது. அந்த அரக்கனும் தன் உருவத்தைச் சிங்கமாக மாற்றிக் காட்டினான். இப்படியே ஒவ்வொரு உருவமாக மாற்றக்கேட்டு, இறுதியில், “ஒரு சிறு எலியாக உன்னால் மாறுமுடியுமா?” என்று பூனை கேட்டது. அரக்கனும் உடனே எலியாக மாறினான். பூனை உடனே பாய்ந்து சென்று எலியாக மாறிய அரக்கனைப் பிடித்துக் கொண்றுவிட்டது.

அந்த நேரத்தில் அரசனும் மகனும், இளவரசன் உடையணிந்த பூனையின் சொந்தக்காரனையும் கூட்டிக்கொண்டு வரும் வழியில் நின்றவர்களிடம், “யார் இந்த இடங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்கள்?” என்று கேட்டார்கள். அவர்களும் “கரபாஸ்தான் இவற்றுக்குச் சொந்தக்காரன்” என்று சொன்னார்கள். அவர்களும் பல இடங்களைக் கடந்து அக்கனின் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அரக்கனைப் பூனை கொன்றுவிட்டதால் அந்த மாளிகை தன் முதலாளிக்குச் சொந்தம் என்று, அரசனிடம் அந்தப் பூனை சொன்னது. அரசனும் மகிழ்ந்து, தன் மகளை அவனுக்கு மனம் முடித்துக் கொடுத்தான். சில காலம் சென்று அரசன் இறந்ததும் அவனே அந்த நாட்டிற்கு அரசனானான். புத்திசாலிப் பூனையினால் கரபாஸ் இந்த நிலையை அடைந்தான்.

- எமது சஞ்சிகை, பங்குனி, 2000

* துறோல்லைச் சந்தித்த சிறுவர்கள்

புன்னொரு காலத்தில் குட்பிராண்ட்ஸ்டலென் (Gudbrandsdalen) என்னும் இடத்தில் வறிய குடும்பங்கள் இரண்டு பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்துவந்தன. அவர்களுக்குப் பல பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். இவர்களுக்குப் பல பாதைகளும் இடங்களும் தெரிந்திருந்தன.

ஒரு முறை அவர்களது இடத்தில் இருந்து சிறிது தொலைவில் பறவை பிடிப்பவர்கள் வந்து இருப்பதை அறிந்து, அங்கு சென்று பறவை பிடிப்பதைப் பார்க்க விரும்பி இவர்கள் அங்கு சென்றார்கள். ஆனால், பறவை பிடிப்பவர்கள் அந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டார்கள். இதனால், இவர்களுக்குச்

சாப்பாடோ தங்குவதற்கு இடமோ கிடைக்காததால் உடனே திரும்பி வீட்டிற்கு வரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அது இலையுதிர் காலப் பின்கூநாக இருந்ததால் அடர்த்தியான காட்டிற்கூடாக வரும் பொழுது சரியாக இருட்டிவிட்டது. பாதை ஒன்றுமே தெரிய வில்லை. அதனால் அவர்கள் காட்டிற்குள்ளேயே அன்று இரவு தங்க முடிவு செய்தார்கள். கொண்டுபோன கோட்டியால் தடிகள், மரங்களை வெட்டிக் குவித்து அவற்றிற்கு நெருப்பு மூட்டிப் பக்கத்தில் இருந்து குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

* தமிழில் பூதம் என்று சொல்வதை நோர்வே நாட்டில் துறோல் (Troll) என்று சொல்வார்கள். இவை காட்டிலும் மலைக்குகைகளுக்குள்ளும் வசிப்பதாகவும் ஏராளமான போன ஆயரணங்களும் பொற்காககளும் இவற்றிடம் இருப்பதாகவும் கூறுகிறார்கள். இந்தத் துறோல்கள் பலவித தோற்றத்தில் இருக்கின்றன எனவும் பொதுவாகப் பெரிய உருவத்துடன் நெற்றியில் நீண்ட மூக்கு. நீண்ட வால் பெரியவயிறுடன் இருக்கும் எனவும் கூறுகிறார்கள். இதிலும் நல்ல துறோல், தீய துறோல் என இருவகை உண்டு. தீயன் சிறுவர்களுக்குத் தீமை செய்வதாகக் கூறும் பல நாட்டோடுச் சிறுவர் கதைகள் உண்டு. அவற்றில் இது ஒன்று.

அப்பொழுது ஏதோ ஒன்று முக்கை இழுத்து மணந்து பார்க்கின்ற சத்தம் கேட்டது. அது ஒன்றில் ஏதோ மிருகமாகவோ அல்லது துறோல் ஸாகவோ இருக்கலாம் என்று கருதினார்கள். அப்பொழுது யாரோ கிறிஸ் தவர்களின் இரத்தம் மணக்கிறதே என்று கூறும் குரல் கேட்டது. சத்தம் வந்த திசையில் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அங்கே முன்று துறோல்கள் நிற்பதை அவர்கள் கண்டார்கள்.

“கடவுளே, நாங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?” என்று சிறிய பையன் தமையனிடம் கேட்டான். அதற்கு அவன் “நான் இந்தக் கோடரியை மாத்திரம் எடுக்கின்றேன். நீ மற்றைய சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒடுவேதற்கு ஆயத்தமாக அந்த மரத்தின் கீழ் நில்” என்று சொன்னான். அதே நேரத்தில் துறோல்களும் அவர்களுக்கு அருகில் வந்தன. அவை மிக உயரமாக நீண்ட தலை, பெரிய முக்கு, உப்பிய வயிறு என்பவற்றுடன் காணப்பட்டன. முன்னால் வந்து கொண்டிருந்த துறோல் மாத்திரம் நெற்றியில் ஒரு கண்ணேக் கொண்டிருந்தது. மற்ற இரு துறோல்களுக்கும் நெற்றியில் ஒரு துவாரம் மாத்திரம் இருந்தது. கண்ணைக் கையினால் கழற்றி எடுத்துத் தேவைக்குத் தகுந்தமாதிரி ஒவ்வொரு துறோல்லும் போட்டுக்கொள்ளும். எந்தத் துறோல் முன்னுக்குப் போகிறதோ அது கண்ணைப் போட்டுக்கொள்ள மற்றவை அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்கும்.

துறோல்கள் அவர்களுக்கு அருகே வந்ததும் தமையன் தம்பியிடம், “நீ உடனே வெளிக்கிட்டு ஒடு ஆணால், கூடிய தூரம் ஓடாதே. அப்படி ஓடினால் உயரமான துறோல்லிற்கு உன்னைத் தெரிந்துவிடும். நான் அவைகளுக்குப் பின்புறமாக வருகிறேன். அதனால், அவைகளுக்கு என்னைப் பார்ப்பது கஷ்டமாக இருக்கும்” என்றான். ஓடத்தொடங்கிய தம்பியைப் பிடிக்கத் துறோல்கள் நடக்கத் தொடங்கியதும், தமையனும் சத்தமிடாமல் பின்புறம் வந்து துறோல்லின் காலைக் கோடரியால் வெட்டினான். அது உடனே “ஆ, ஊ” என்று கத்தியது. முன்னே சென்ற துறோல் என்ன நடந்தது என்று கேட்டுவிட்டு, தனது கண்ணைக் கழற்றி அதனிடம் நீடியது. உடனே தமையன் அக் கண்ணைப் பறித்துவிட்டான்.

“உடனடியாகக் கண்ணைத் திருப்பித் தா இல்லாவிட்டால் உனக்குப் பல தீங்குகள் செய்வோம்” என்று அவை அவனை வெருட்டின. “இவற்றுக்கெல்லாம் நான் பயப்படமாட்டேன். என்னிடம் முன்று கண்கள் இப்போது இருக்கின்றன. உங்களிடம் ஒன்றும் இல்லை. தவிர, காயம்பட்ட துறோல்லையும் நீங்கள் தூக்கிச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது.” என்று அவன் கூறினான்.

அவன் கண்ணைத் தராது விட்டுவிடுவான் என்று பயந்த துறோல்கள் “உனக்குத் தங்கம், வெள்ளி, பொற்காசுகள் எல்லாம் தந்து நிறைய நன்மைகளும் செய்வோம். அதனால் கண்ணைத் தா” என்று கெஞ்சின் “அந்தப் பொருள்களை உடனே தந்தால் கண்ணைத் தருவேன்” என்று அவனும் கூறினான். “நீ கண்ணைத் தந்தால்தான் நாங்கள் வீட்டிற்குப் போய் அவற்றை எடுத்துவரலாம்” என்று அவை தந்திரமாகக் கூறிப்பார்த்தன. சிறுவன் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.இதனால் அவை முன்றும் தமக்குப் பொதுவான மனைவியைச் சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டு அப்பொருள்களைக் கொண்டு வரும்படி கூறின. அவைகளின் மனைவியும் அப்பொருள்களைக் கொண்டு வந்தது. அவற்றைக் கொடுக்கமுதல் தனது பங்கிற்குத் திரும்பவும் அவனை வெருட்டியது. ஆனால், மற்றைய துறோல்கள் அதனிடம் “நீ அவனை வெருட்டாதே. பிறகு அவன் கண்ணைத் தரமாட்டான். அதனால் நீ அப்பொருள்களை அவனிடம் கொடு” என்று கூறின. அதுவும் அவற்றை அவனிடம் கொடுத்தது. அப்பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்ட சிறுவர்கள், கண்ணை நிலத்தில் ஏறிந்துவிட்டுத் தங்களது வீடுநோக்கி ஓடிவந்து சேர்ந்தார்கள். அதன்பின் துறோல்கள் கொடுத்த பொருள்களைக் கொண்டு செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

- எமது சஞ்சிகை, ஜப்பசி, 1990

பெருவிரற் யென்

புன்னோரு காலத்தில் வாழ்ந்த பெண் ஒருத்திக்கு, உலகத்தி லேயே மிகச் சிறிய குழந்தை ஓன்று தனக்கு வேண்டும் என்று ஆசையாக இருந்தது. ஆனால், அவளுக்கு அக்குழந்தையை எங்கு பெறுவது என்று தெரியாமல் இருந்தது. அதனால், அவள் வயதுபோன குனியக்காரி ஒருத்தியைச் சந்தித்தாள்.

அவளிடம் தனக்குச் சின்னங்கு சிறிய குழந்தை ஓன்றைப் பெறுவதற்கு வழி செய்யும்படி கேட்டாள். அதற்கு அந்தச் குனியக்காரி அவளிடம் ஒரு சோளவிதையைக் கொடுத்தாள், “இது சாதாரண சோளவிதை இல்லை. இதனை நிலத்தில் விதைக்கவோ, கோழிகளுக்கு உணவாகக் கொடுக்கவோ கூடாது. இதனை ஒரு பூச்சட்டியில் விதைத்துவிடு” என்று சொல்லி, அந்தச் சோளவிதையைச் குனியக்காரி அவளிடம் கொடுத்தாள். குனியக்காரிக்குப் பணம் கொடுத்துவிட்டு அவளும் வீட்டுக்கு வந்து அந்தச் சேளவிதையை ஒரு பூச்சட்டியில் விதைத்தாள்.

விதைத்த சிறிது நேரத்திலேயே அந்தப் பூச்சட்டியில் இருந்து அழகான பூச்செடி ஒன்று முளைத்து வந்தது. அந்தச் செடியில் அழகான பூ மொட்டு ஒன்று வந்தது. “எவ்வளவு அழகான பூ மொட்டு இது” என்று சொல்லி அந்தப்பூ மொட்டை அந்தப் பெண் முத்தமிட்டாள். அப்பொழுது அந்தப் பூமொட்டு அழகிய ஒரு பூவாக விரிந்தது. என்ன ஆச்சரியம்! அந்தப் பூவின் நடுவில் ஒரு பச்சைக் கதிரையில் சின்னங்சிறிய அழகான பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். அந்தப் பெண் ஒரு பெருவிரல் அளவு உயரம் கூட இருக்கவில்லை. அதனால், அந்தப் பெண்ணைப் பெருவிரற் பெண் என்றே அழைத்தார்கள். வாற்கோதுமைப் பருப்பு விதைத் தோலைப் படுக்கும் கட்டிலாகவும் பூவின் இதழைப் பேர்வையாகவும் அந்தச் சிறிய பெண் பயன்படுத்தினாள். அவள் இரவில் கட்டிலில் படுத்து உறங்குவாள். பகலில் மேசையில் விளையாடுவாள். அந்த மேசையில் ஒரு கோப்பையில் பூக்கள் அடுக்கப்பட்டு இந்தன. அந்த கோப்பையில் இருக்கும் நீரில் இலை ஒன்று விழுந்து இருந்தது. பெருவிரற் பெண் இந்த இலையில் இருந்த, கோப்பையின் ஒரு கரையில் இருந்து மறுக்கரைக்கு நீந்தி விளையாடுவாள்.

ஒரு நாள் பெருவிரற் பெண் படுத்திருக்கும்போது, ஒரு தவளை அந்த இடத்திற்கு வந்தது. அது அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தது. தனது மகனுக்கு இவள்தான் ஏற்ற அழகிய பெண் என்று அது நினைத்தது. அதனால் அந்தப் பெண் நித்திரையில் இருக்கும்போது அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு தனது இடத்திற்குச் சென்றது.

அந்தத் தவளை ஒரு ஆற்றங்கரைக்குப் பக்கத்தில் வசித்து வந்தது. பெருவிரற் பெண் தப்பிப் போகாமல் இருப்பதற்காக அது ஆற்றின் நடுவில் ஒரு மரத்தின் இலையில் பெருவிரற் பெண்ணை இருத்திவிட்டது. அடுத்த நாள் தனது மகனை ஆற்றங்கரைக்கு அழைத்து வந்து, “இவள்தான் நீ மனம் முடிக்கப் போகும் பெண்” என்று காட்டியது.

பெருவிரற் பெண் நித்திரையில் இருந்து விழித்ததும் நடந்ததை அறிந்து கொண்டாள். அவள் அந்தத் தவளையின் மகனின் அசிங்கமான முகத்தைக் கண்டு பயப்பட்டு வீரிட்டு அழுதாள். அவளது அழுகுரல் கேட்டு அந்த ஆற்றில் உள்ள் மீன் ஒன்று அவள் மீது இரக்கம் கொண்டு அந்தப் பெண் இருந்த இலையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்று அவளை ஆற்றங்கரையோரமாக விட்டது. அங்கு மரத்தில் இருந்த வண்ணத்துப்பூச்சியும் அவளைக் காப்பாற்ற நினைத்தது. பெருவிரற் பெண் தனது கழுத்தில் சுற்றியிருந்த துணியினை வண்ணத்துப் பூச்சியைச் சுற்றி இறுக்கமாகக் கட்டிவிட அந்த வண்ணத்துப் பூச்சியும் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய்க் காட்டில் விட்டது. காட்டை அடைந்த பெருவிரற்பெண் காட்டில் இருந்த பழங்களை உண்டு உயிர் வாழ்ந்து வந்தாள்.

சிறிது காலம் செல்லக் குளிர்காலம் வந்தது. அப்பொழுது பெருவிரற் பெண்ணுக்குக் குளிர் தாங்கமுடியாமல் இருந்ததுடன் உணவும் கிடைக்காமல் போனது. அதனால், அவள் பெருங்குரல் எடுத்து அழுத்தொடங்கினாள். அவளது அழுகுரல் கேட்டு இரங்கிக் காட்டு எலி ஒன்று அவளை நிலத்துக்குக் கீழே இருக்கும் தனது வளைக்கு அழைத்துச் சென்றது. அங்கு நல்ல சூடாக இருந்ததுடன் அவளுக்குத் தேவையான உணவினையும் எலி கொடுத்துவந்தது.

ஒரு நாள் அந்த எலியின் நண்பனான முள்ளம்பன்றி எலி வளைக்கு வந்தது. அது பெருவிரற் பெண்ணின் அழகைக் கண்டு தானே அவளை மனம் முடிக்க விரும்பியது. அந்த முள்ளம் பன்றியோ வேட்டையாடுவதில் மிக விருப்பம் கொண்டது. அது கண்ணுக்குத் தெரியும் பறவைகள், பூச்சிகள் எல்லாவற்றையும் வேட்டையாடும். ஒரு நாள், அது வேட்டையாடிப் பறவை ஒன்று பெருவிரற் பெண் இருந்த இடத்திற்கு அருகில் காயம்பட்டு விழுந்தது.

பெருவிரற் பெண் அதன் மேல் இருக்கம் கொண்டு, அதனைக் குளிர்பட விடாமல் குவேரச் செய்தாள். அதனால், அந்தப் பறவை சில நாட்களில் உயிர் தப்பியது.

முள்ளம்பன்றி பெருவிரற் பெண்ணை மணம் முடிக்க இருப்பதை அறிந்த அந்தப் பறவை, பெருவிரற் பெண்ணைத் தன்னுடன் தப்பி வரும்படி கேட்டது. முதலில் பெருவிரற் பெண் வரமுடியாது என்று மறுத்தாள். ஆனால், எலி

முள்ளம்பன்றியைத் திருமணம் செய்யும்படி வற்புறுத்தவும் தாங்க முடியாமல் தான் காப்பாற்றிய பறவையுடன் தப்பிச் செல்ல முடிவு செய்தாள். பெருவிரற் பெண் பறவையின் முதுகின் மேல் ஏறி இருந்து இறுக்க மாகப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

பறந்து சென்ற பறவையும் பெருவிரற் பெண்ணை வெகுதூரம் தூக்கிச் சென்று, குடான் ஒரு நாட்டில் இறக்கி விட்டது. அங்கு இருந்த பூ ஓன்றில் செட்டையுடன் ஒரு சிறிய அழகான மனிதன் இருந்தான். அவன்தான் பெருவிரற் பெண்ணுக்கு ஏற்ற கணவன் என்று நினைத்த அந்தப்பறவை இருவருக்கும் திருமணம் செய்து முடித்தது. அங்கு இருந்த பூச்சிகள், பறவைகள் எல்லாம் அவர்களுக்குப் பரிசுகள் கொடுத்து வாழ்த்தின. தேவதை ஏன்று பெருவிரற் பெண்ணுக்கு ஒரு சோடி செட்டையைப் பரிசாகக் கொடுத்தது. இனிமேல் அவள் பெருவிரற் பெண் அல்ல ; தேவதைப் பெண் என்று சொல்லி எல்லோரும் வாழ்த்தினார்கள். அவளும் தனது கணவனுடன் சந்தோசமாக அங்கு வாழ்ந்து வந்தாள்.

ஒவ்வொரு முறையும் பூப் பூக்கும் போது நீங்களும் அந்தத் தேவதைப் பெண்ணைப் பூவில் பார்க்கலாம்.

- எமது சுஞ்சிகை, ஆணி, 2001

எல்லாம் தெரிந்தவன்

புன்னொரு காலத்தில் அரசனொருவன் இருந்தான். அவன் ஒரு நாள் வேட்டைக்குப் போனபொழுது ஒரு மாணக் கண்டு அதனைத் தூரத்திக்கொண்டு காட்டின் நடுவே தனியாக வந்துவிட்டான். இருள் அதிகமான தால் திரும்பி வர வழி தெரியாது தடுமாறினான்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் வழியில் ஒரு குடிசையைக் கண்டு அங்கு சென்று கதவைத் தட்டினான். அங்கிருந்த மனிதன் ஒருவன் கதவைத் திறந்தான். அரசன் தனக்குக் காட்டில் பாதை தெரியாதிருப்பதால் வழிகாட்டும் படி கேட்டான். அவனோ தனது மனைவிக்குப் பிரசவ நேரமாக இருப்பதால் உடனடியாக வெளியே வரமுடியாது இருப்பதாகவும் அதனால், அன்றிரவு அரசனை அங்கு வீட்டின் கூரைப் பகுதியில் இருக்கும் இடத்தில் படுத்து உறங்கும் படியும் விடிந்ததும் பாதை காட்டுவதாகவும் கூறினான். அரசனும் சம்மதித்து, அந்த இடத்தில் ஏறிப்படுத்தான்.

இரவானதும் அந்த வீட்டுக்காரனின் மனைவிக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. சிறிது நேரம் கழித்துக் குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டு, மேலே படுத்திருந்த அரசன் கீழே எட்டிப் பார்த்தான். அங்கே அந்த வீட்டுக்காரன் நன்கு படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருப்பதையும் அருகில் அவன் மனைவி

குழந்தை பிறந்தவுடன் இறந்து இருப்பதையும் கண்டான். அதே நேரம் அங்கு மூன்று தேவதைகள் கையில் வெளிச்சத்துடன் அந்தக் குழந்தையின் அருகில் நிற்பதையும் அரசன் கண்டான். அந்தத் தேவதையில் ஒன்று குழந்தையைப் பார்த்து, “இந்தக் குழந்தை ஒரு பெரிய அரசனாக வரவேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றேன்” என்றது. மற்றத் தேவதையோ, “இந்தக் குழந்தை நீண்ட ஆயுலோடு வாழவேண்டும்” என்று வாழ்த்தியது. உன்றாவது தேவதை, “இந்த வீட்டின் மேலே படுத்திருக்கும் அரசனுக்கு இன்று பிறக்கப்போகும் பெண் குழந்தையே இந்தக் குழந்தைக்கு மனைவியாக வருவாள் என்று வாழ்த்துகின்றேன்” என்று கூறிவிட்டு அந்த மூன்று தேவதைகளும் மறைந்து விட்டன. அதைக் கேட்ட அரசனுக்குத் தாங்க முடியாத ஆத்திரம் ஏற்பட்டது.

அடுத்த நாள் விடிந்ததும் அந்த வீட்டுக்காரன் தன் மனைவி இறந்ததைக் கண்டு, “தாய் இல்லாமல் இந்தக் குழந்தையை இனிபேல் எப்படி வளர்க்கப்போகின்றேன்?” என்று கூறிக் கதறி அழுதான். அரசன் அவனிடம் “கவலைப் படாதே. நான் நாட்டிற்குச் சென்று எனது வேலையாளிடம் பணம் கொடுத்து அனுப்புகின்றேன். நீ அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு இந்தப் பிள்ளையை எனக்குத் தந்துவிடு” என்று சொன்னான். அதன்பின் அந்த மனிதன் வழிகாட்ட. அரசன் காட்டைவிட்டு நாட்டிற்குச் சென்றான்.

அவன் மானிகைக்குச் சென்றதும் அங்கிருந்தவர்கள் அவனுக்கு நேற்றிரவு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்ததாகச் சொன்னார்கள். அரசனுக்குக் காட்டில்தேவதைகள் அந்தக் குழந்தையின் முன்னால் நின்று கூறியது ஞாபகத் திற்கு வந்தது. எப்படியாவது அந்தப் பிள்ளையைக் கொன்றுவிடவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அந்தப் பிள்ளை வளர்ந்து அரசனாவதுடன் தன் மகளையும் மணம் முடித்துவிடுவான் என்று யோசித்தான். அதனால், தனது வேலையாளை அழைத்தான். அவனிடம் சிறிதளவு பணம் கொடுத்தான். அதனைக் கொண்டு போய்க் காட்டில் இருக்கும் அந்த மனிதனிடம் கொடுத்துவிட்டு. அந்தக் குழந்தையை வாங்கி, வரும்படியும் வழியில், அதனை ஆற்றில் ஏறிந்து கொண்று விடும்படியும் சொன்னான். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவனைக் கொன்றுவிடுவதாகப் பயருறுத்தி, அரசன் அவனைக் காட்டிற்கு அனுப்பினான்.

அவனும் அரசன் சொன்னமாதிரியே காட்டிற்குச் சென்று, அந்த மனிதனிடம் பணம் கொடுத்துக் குழந்தையை வாங்கினான். குழந்தையை ஒரு பெட்டியில் போட்டு, வழியில் உள்ள ஆற்றில் பெட்டியுடன் குழந்தையை விட்டான். அந்தப் பெட்டு மிதந்தபடியே சென்றது. ஆற்றில் மீன்பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவன் அந்தப் பெட்டியில் இருந்த குழந்தையைக் கண்டான். அவனைக் கொண்டு சென்று தன் குழந்தை போலத் தன் வீட்டில் வளர்த்து வந்தான். அரசனோ அந்தக் குழந்தை ஆற்றில் மூழ்கி இறந்துவிட்டது என்று

நம்பிக்கொண்டிருந்தான். வருடங்கள் சென்றன. அந்தக் குழந்தை வளர்ந்து, அழகான இருபது வயது வாலிபனாகி விட்டான்.

ஒரு நாள் அரசன் அந்த வழியாக வந்தான். வரும் வழியில் அவனுக்குத் தாகம் ஏற்படவே, அவன் அங்கு தெரிந்த அந்த மீனவனின் குடிசைக்குச் சென்றான். அங்கிருந்த அந்த வாலிபன் அவனுக்குத் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கொடுத்தான். அந்த வாலிபனின் அழகிலும் கம்பீரத்திலும் வியப்புற்ற அரசன், “உனக்கு நல்ல மகன் இருக்கிறான். இவன் உன் மகனா?” என்று அவனிடம் கேட்டான். அதற்கு அந்த மீனவன், தனக்கு மகனாக எப்படி அந்த வாலிபன் கிடைத்தான் என்பதை விளக்கமாகக் கூறினான். அப்பொழுதுதான் அரசனுக்குத் தான் ஆந்றில் வீசிவிடும்படி சொன்ன குழந்தையே இந்த வாலிபன் என்பது விளங்கியது.

அவன் மீனவனிடம், “எனக்கு மாளிகையில் ஒரு விசயம் சொல்லிவிட வேண்டியுள்ளது. நான் இப்பொழுது தனியாக வந்ததால் திரும்பி உடனே போக முடியாதிருக்கிறது. உனது மகனை எனக்காக ஒரு உதவி செய்ய மாளிகைக்கு அனுப்ப முடியுமா?” என்று கேட்டான். அவன் ஒத்துக்கொண்டதும் அரசன் தன் மனைவிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். அதில், “இக்கடிதம் கொண்டு வருபவன் என் முதல் எதிரி ; அதனால், அவனை உடனடியாகக் கொண்றுவிடு” என்று எழுதிக் கடிதத்தை மடித்து, அத்துடன் தனது முத்திரை மோதிரத்தையும் அடையாளமாக அந்த வாலிபனிடம் கொடுத்தான். அவனும் அரசனின் கட்டளைப்படி கடிதத்தைக் கொண்டு அந்த இடத்தைவிட்டுச் சென்றான். வழியில் ஒரு காட்டினூடாகச் செல்லும்போது ஒரு கிழவியை அங்கு கண்டான். அவனிடம் தனக்கு அரசனின் மாளிகைக்குப் போவதற்கு வழிகாட்டும்படி கேட்டான். அதற்கு அவளோ, “நன்றாக இருட்டிவிட்டதால் நீ இங்கிருந்து மாளிகைக்கு இப்பொழுது போகமுடியாது. எனது குடிசை அருகில்தான் இருக்கிறது. இன்றிரவு அங்கு தங்கிவிட்டு நானை போகலாம்” என்று சொல்லி அவனைத் தனது குடிசைக்கு அழைத்துச்சென்றாள்.

அந்தக் கிழவி வேறுயாரும் இல்லை. அவன் சிறு குழந்தையாகப் பிறந்தபோது தேவதையாக வந்து அவனை ஆசீர்வாதித்தவளே அந்தக் கிழவி. அவன் அன்றிரவு படுத்தபிறகு அந்தக் கிழவி அவனிடம் இருந்த கடிதத்தை எடுத்து அதனை ஏறிந்துவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக, வேறு ஒரு கடிதத்தில் பின்வருமாறு எழுதினான்: “இந்தக் கடிதம் கொண்டுவருபவன் எமது வருங்கால மருமகன். உனடியாக மகனுக்கும் அவனுக்கும் திருமணம் செய்து வைப்பதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்யவும்.” இவ்வாறு எழுதி, அதனைப் பழைய கடிதத்திற்குப் பதிலாக வைத்தாள்.

அடுத்தநாள் அந்தக் கிழவி வழிகாட்ட அவனும் மாளிகைக்குச் சென்று, அக்கடித்ததை அங்கு கொடுத்தான். அவர்களும் கடிதத்தில் இருந்ததுபோலவே ஆயத்தங்கள் செய்தனர். அரசனும் விரைவில் மாளிகைக்குத் திரும்பினான். நடந்ததை அறிந்து மிகவும் கோபம் கொண்டான். அவன் கொடுத்த கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தான். அரசனது கையெழுத்திலேயே அக்கடிதம் இருந்தது. அதனால், அரசன் அவனிடம், “அக்கடித்ததைக் கொண்டு வரும்பொழுது வழியில் என்ன நடந்தது? யாரைச் சந்தித்தாய்?” என்று கேட்டான். அவனும் நடந்ததைச் சொல்ல, அரசனுக்கு உண்மை விளங்கியது. அவனை எப்படி யாவது அந்த நாட்டை விட்டு விரட்டவேண்டும் என்று நினைத்து, அவனிடம் “நீ என் மகளை உடனடியாக மணம் முடிக்க இயலாது. நீ எல்லாம் தெரிந்த வனிடமிருந்து மூன்று தங்க மயிர்களைக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்படிக் கொண்டு வந்தால்தான் எனது மகளை உனக்கு மணம் முடித்துத் தருவேன்” என்று சொன்னான். அந்தவாலிபனும் அரசனின் கட்டளைப்படி தங்க மயிர்களை எடுத்து வருவதற்காகப் புறப்பட்டான்.

நெடுந்தாரம் சென்றதும் வழியில் ஒரு படகுக்காரனைக் கண்டான். அவனும் அந்த வாலிபனிடம் “நீ எங்கு செல்கின்றாய்?” என்று கேட்டான். அதற்கு அவன் “எல்லாம் தெரிந்தவனிடமிருந்து தங்க மயிர் எடுத்துவரப் போகின்றேன்” என்று சொன்னான். “அப்படியாயின் அவனிடம், எனது இந்தப் படகு வேலை எப்பொழுது முடியும்? என்று கேட்டுவா” என்று சொல்லி அவனைப் படகில் ஏற்றிக் கொண்டுபோய் ஆற்றின் மறுகரையில் விட்டான்.

அங்கு அவன் ஒரு நகரத்தை அடைந்தான். வழியில் ஒரு மனிதனைச் சந்தித்தான். மனிதன் அந்த வாலிபனிடம் “நீ எங்கு செல்கிறாய்?” என்று கேட்டான். மனிதனிடமும் அவன் முதலில் படகுக்காரனுக்குச் சொன்னதையே சொன்னான். மனிதன் “உன் போன்ற ஒருவனைத்தான் எங்கள் நாட்டு அரசு தேடிக்கொண்டு இருக்கிறார், அவரிடம் உன்னை அழைத்துப் போகின்றேன்” என்று சொல்லி, அவனை அரசனிடம் கூட்டிக் கொண்டு போனான். அரசன் அந்த வாலிபனிடம் “நீ தங்க மயிர் எடுத்து வரச் செல்வதாக அறிந்தேன். எங்களுக்கு நீ ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும்” எனக் கேட்டான். பின், “எங்களிடம் ஒரு அப்பிள்மரம் இருக்கிறது. அந்த மரத்து அப்பிளைச் சாப்பிடுபெர்கள் எவ்வளவு வயதானவர்களாக இருந்தாலும் உடனடியாக இளமையாக மாறிவிடுவார்கள். ஆனால், அந்த மரம் என்ன காரணத்தாலோ இருபது வருடங்களாகக் காய்க்கலில்லை. இதற்கு என்ன காரணம் என்று அறிந்துவந்தால் உனக்குத் தகுந்த சன்மானம் அளிப்பேன்” எனச் சொல்லி, அவனை அனுப்பி வைத்தான். அவனும் அதற்குச் சம்மதித்துச் சென்றான்.

அங்கிருந்து அடுத்த பெரிய நகரத்துக்குச் சென்றான். அங்கும் இதேபோல் ஒருவனைச் சந்தித்தான், அவனும் அந்த வாலிபனை அந்த நாட்டுபொன்னரை

அரசனிடம் அழைத்துச் சென்றான். அரசன் அவனிடம், “இந்த நாட்டில் ஒரு கிணறு இருக்கிறது. அந்தக் கிணற்று நீரைக் குடித்தால் எந்த வருத்தக்காரரோ அல்லது இறக்கும் நிலையில் இருப்பவர்களோ நோய் நொடியின்றிப் பல காலம் உயிர் வாழ்வார்கள். ஆனால், இந்தக் கிணறோ இருபது வருடங்களாக வற்றிப்போய் இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம் என்று அறிந்து சொன்னால் உனக்குத் தகுந்த சன்மானம் தருவேன்” என்று சொல்லி, அவனை அங்கிருந்து அனுப்பிவைத்தான்.

அவனும் அங்கிருந்து நடந்து நடந்து இறுதியில் ஒரு அடர்ந்த காட்டை அடைந்தான். அந்தக் காட்டின் நடுவே ஒரு மாளிகை இருப்பதைக் கண்டு அதனுள் சென்றான். ஒரு அறையின் நடுவே வயதுசென்ற பெண் ஒருத்தி இருந்து தைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்தப் பெண் அவனைக் கண்டதும் “வரவேண்டும் மகனே! நீ பிறந்தபொழுது உன்னை ஆசீர்வாதம் செய்தவள் நான்தான். நீ ஏன் இவ்வளவு தூரம் பயணப்பட்டு வந்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன் “எல்லாம் தெரிந்தவனிடமிருந்து மூன்று தங்க மயிர்கள் எடுத்துப்போக வந்திருக்கின்றேன்” என்று சொன்னான். அப்பொழுது அவள் சிரித்துவிட்டு “நீ தேடி வந்த எல்லாம் தெரிந்தவன் எனது மகன்தான். பகலில் அவன் குழந்தையாகவும் நடுப்பகலில் மனிதனாகவும் இரவில் வயது போனவனாகவும் இருப்பான். அவன் இப்பொழுது வெளியே சென்றிருக்கின்றான். நான் உனது தேவதைத் தாயாக இருப்பதால், அவனிடமிருந்து உனக்குத் தங்க மயிர்களை எடுத்துத் தருகின்றேன். எனது மகன் நல்லவனாக இருந்தாலும், அவன் பசியோடு வரும்பொழுது நீ அவன் கண்ணில்பட்டால் உன்னைக் கொன்று தின்று விடுவான். அதனால், அவன் வரும்பொழுது ஒளித்திரு” என்று சொன்னாள். வரும் வழியில் சந்தித்தவர்கள் கேட்கச் சொன்ன மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதிலை, அவனது மகனிடம் கேட்கும்படி அந்த வாலிபன் அவளிடம் சொன்னான். அதற்கு அவனும் சம்மதித்தாள்.

அதன்பின் அந்த வாலிபனைப் பெட்டியுள் ஓளித்துவைத்தாள். சிறிது நேரம் சென்றதும் அவனது மகனான எல்லாம் தெரிந்தவன் அங்கு வந்தான். “மனித மணம் மாதிரித் தெரிகிறதே. யாராவது இருக்கிறார்களா?” என்று அவன் தன் தாயிடம் கேட்டான். “நீ உலகம் எல்லாம் சுற்றி வந்ததால் உனக்கு அந்த மணம் நெடுகலும் இருக்கிறது” எனச் சொல்லித் தாய் சமாளித்தாள். அவனும் உணவு அருந்திவிட்டுத் தாயின் மடியில் தலைவைத்து உறங்கினான். அவன் உறங்கியதும் அவள் அவனது தலையிலிருந்த ஒரு தங்க மயிரைப் பிடிஞ்கித் தரையில் போட்டாள். அது ஒரு வீணையின் சத்தமாகக் கேட்டது. சத்தம் கேட்டு அவன் கண் விழித்து, “என்ன அது?!” என்று கேட்டான். அதற்கு அவன் தாய் “நான் ஒரு கனவு கண்டேன். ஒரு நகரத்தில் உள்ள கிணற்றில் உள்ள நீரை

அருந்தினால் நோய் நொடியின்றிப் பல காலம் வாழலாம். ஆனால், அதன் நீர் இருபது வருடங்களாக வற்றியிருக்கிறது. அதற்கு என்ன காரணம்?" என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன், "அந்தக் கிணற்றில் பெரிய ஆமை ஒன்று இருக்கிறது. அதனைக் கொன்றால் நீர் தொடர்ச்சியாகக் கிடைக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பவும் உறங்கினான். இதே போலவே இரண்டாவது மயிரைப்பிடுங்கித் தரையில் போட்டபோது அவன் மீண்டும் கண் விழித்தான். இரண்டாவது கேள்வியான அந்த அப்பிள் மரம் ஏன் காய்க்கவில்லை என்பதைக் கேட்டாள். அதற்கு அவனும், "அம்மரத்தின் கீழே சத்தெல்லாம் உறிஞ்சும் ஒரு பெரிய புழு இருக்கிறது. அதனைக் கொன்றால்தான் மரம் காய்க்கும்" என்றும் சொன்னான்.

இதேபோல் மூன்றாவது தங்க மயிரைப் பிடுங்கிவிட்டு அடுத்த கேள்வி யான அந்தப் படகு ஓட்டுபவனுக்கு எப்பொழுது விடுதலை கிடைக்கும் என்று கேட்டாள். "இது என்ன முட்டாள்தனமான கேள்வி! படகின் துடுப்பை யாரிடமாவது கொடுத்துவிட்டு அவன் தரையில் குதித்தால், விடுதலை கிடைக்கும்" என்று பதில் சொன்னான். அடுத்த நாள் விடிந்தது. எல்லாம் தெரிந்தவன் சிறு குழந்தையாகப் பிரகாசமான சூரியக் கதிர்களுடன் காட்சி தந்து உலகைச் சுற்றிவரப் புறப்பட்டான்.

அவன் சென்றதும் அவள் அந்த வாலிபனைப் பெட்டியிலிருந்து விடுவித்து மூன்று கேள்விகளுக்கும் பதிலைச் சொல்லி, தங்க மயிர்களையும் கொடுத்தாள். "நீ இனிமேல் என்னைச் சந்திக்கமாட்டாய்" என்று சொல்லி, அவனை அங்கிருந்து அனுப்பிவைத்தாள்.

அவனும் திரும்பி வரும் வழியில் கேள்வி கேட்டு அனுப்பிய அந்த மூன்று பேருக்கும் தான் அறிந்த பதில்களைச் சொன்னான். அவர்கள் கொடுத்த பல பரிசுகளையும் மூன்று தங்க மயிர்களையும் கொண்டு மீண்டும் தனது நாட்டுக்குத் திரும்பினான். தான் மணம் புரிய இருந்த அரசுகுமாரியின் தந்தையான அந்நாட்டு அரசனிடம் தங்க மயிர்களைக் கொடுத்தான். போகும் வழியில் தான் சந்தித்தவர்களையும் அவர்களது கேள்விகளுக்குப் பதில் கொண்டு வந்ததையும் சொன்னான்.

அதைக் கேட்ட அரசன் இளமை திரும்ப அப்பிள் உண்ணுவதற்காகவும் நோய் நொடியின்றிப் பலகாலம் வாழவேண்டும் என்பதற்காகவும் அந்தப் பொருட்களைத் தேடி உடனேயே தனது நாட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

அதன்பிறகு அந்த வாலிபன் அந்த நாட்டு இளவரசியை மணந்து தான் கொண்டுவந்த விலைமதிப்பற்ற சிறந்த பொருள்களுடன் அந்த நாட்டுக்கு மன்னாகி அந்த நாட்டைச் சிறப்பாக ஆண்டுவந்தான்.

- எமது சஞ்சிகை, புரட்டாதி, 2001

அஸ்கலட்டும் அவனது நல்ல உதவியாளர்களும்

புன்னொரு காலத்தில் ஒரு நாட்டை அரசனொருவன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு நீரிலும் நிலத்திலும் ஒரேமாதிரி வேகத்துடன் ஓடக் கூடியதான் கப்பல் ஒன்றில் விருப்பம் ஏற்பட்டது. அதனைத் தனக்குச் செய்து தருபவருக்குத் தன் மகளையும் தனது நாட்டில் பாதியையும் தருவதாக அரசன் நாடெங்கும் அறிவித்தான்.

பலர் இதனைச் செய்ய முயன்றும் முடியாது தோல்வியைத் தழுவினர். அந்த நாட்டின் காட்டிற்கு அருகில் உள்ள கிராமத்தில் முன்று சகோதரர்கள் வசித்து வந்தார்கள். அவர்கள் பேர், போல், எஸ்பன் அஸ்கலட் என்பவர் களாவர். அவர்களும் அரசனது அந்த அறிவித்தலைக் கேட்டார்கள். முதல் சகோதரனான பேர் அந்தக் கப்பலைத் தன்னால் செய்து கொடுக்கமுடியும் என்று சொல்லித் தாயிடம் உணவு கட்டித் தரும்படி கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு காட்டின் வழியே சென்றான்.

வழியில் ஒரு முதியவனைச் சந்தித்தான். அவன் பேரிடம் “நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டான். “எனது தந்தைக்கு எங்களுடன் சாப்பிட விருப்பம் இல்லை அதனால் அவருக்குத் தொட்டி ஒன்று செய்வதற்காகக் காட்டிற்குப் போகின்றேன்” என்று சொன்னான் “அந்த பையினுள் என்ன வைத்திருக்கிறாய்?” என்று அந்த மனிதன் கேட்டான். “அதற்குள் மாட்டின் சாணம் இருக்கிறது” என்று பேர் சொன்னான். அதற்கு அந்த மனிதன் “அப்படியே அது சாணம் ஆகட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் வழியே சென்றான். பேர் தொடர்ந்து காட்டிற்குச் சென்று மரத்தை வெட்டினான், அரசன் சொன்ன கப்பலைச் செய்ய முற்பட்டான். ஆனால் தொடர்ந்து மரத்தினால் தொட்டியாகச் செய்ய முடிந்ததே தவிர, கப்பலாக அவனால் செய்ய முடியவில்லை. அவன் தான் கொண்டுவந்த உணவைச் சாப்பிட எடுத்தான். ஆனால், அது சாணமாகவே இருந்ததால் அவனால் சாப்பிட முடியவில்லை. தனது முயற்சியில் தோல்வியடைந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தான். அதன்பின் இரண்டாவது சகோதரனான போல், தான் அதற்கு முயற்சி செய்வதாகச் சொல்லி, தாயிடம் உணவு வாங்கிக்கொண்டு காட்டிற்குப் புறப்பட்டான். அவனையும் மறித்து அந்தக் கிழவன் அதேபோல்

கேட்டான். தான் காட்டிற்குப் போய், பன்றிக்குட்டிக்குத் தொட்டி செய்யப் போவதாகக் கூறினான். அவனது பையில் என்ன இருக்கிறது என்று கேட்ட அந்தக் கிழவனுக்குப் பேர் சொன்னதுபோல் அதற்குள் மாட்டின் சாணம் இருக்கிறதாகச் சொன்னான். கிழவனும் அதுபோலாகட்டும் என்று சொன்னான். அவனும் தொடர்ந்து காட்டிற்குள் சென்று அரசன் விரும்பிய கப்பலைச் செய்ய முற்பட்டான். அவன் எத்தனை முறை செய்தும் அது பன்றிக் குட்டியின் தொட்டிபோலவே ஒவ்வொரு முறையும் வந்தது. அவன் கொண்டு போன உணவும் மாட்டின் சாணமாகவே இருந்ததால் சாப்பிட உணவில்லாது வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்தான்.

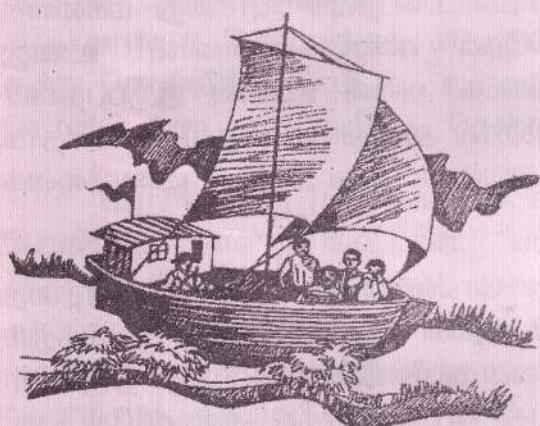
இறுதியாக அவர்களது கடைசிச் சகோதரன் எஸ்பன் அஸ்கல்ட் இதற்கு முயற்சி செய்வதாகக் கூறிவிட்டு, சிறிது உணவும் கட்டிக்கொண்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டான். வழியில் அந்தக் கிழவனை இவனும் சந்தித்தான். இவனிடமும் “நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டான். அதற்கு அவன், “நான் அரசன் விரும்பியபடி கடலிலும் தரையிலும் ஒடும் கப்பல் செய்து அரசனது அரைவாசி நாட்டைப்பெறவும் அரசனது மகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளவும் போகிறேன்” என்று சொன்னான். “உனது பையில் என்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்க அவன் உணவு இருப்பதாகச் சொன்னான். தனக்கும் சிறிது உணவு தந்தால் அவனுக்கு உதவி செய்வதாக அந்தக் கிழவன் சொன்னான். அதற்கு அவனும் சம்மதித்து உணவினைக் கொடுத்தான்.

இருவரும் தொடர்ந்து காட்டிற்குச் சென்றார்கள். காட்டில் மரத்தை வெட்டும்படி அந்தக் கிழவன் சொன்னான். அவன் மரத்தை வெட்டி முடித்ததும் அவனைச் சிறிது நேரம் படுக்கும்படி கிழவன் கூறினான். அவன் படுத்திருக்கும் பொழுது மரம் அரிவது, ஆணி அடிப்பது போன்ற சத்தங்களும் கேட்டன. ஆனால், அந்தக் கிழவன் எழுப்பும்வரை அவனால் நித்திரை விட்டு எழும்ப முடியவில்லை. அந்தக் கிழவன் அவனை எழுப்பியதும் அவன் எழுந்து பார்த்த பொழுது அரசன் கேட்டமாதிரியே கப்பல் ஒன்று தயாராக இருந்தது. அவன் அக்கிழவனுக்கு நன்றி கூறினான். “நீ போகும் வழியில் சந்திப்ப வர்களை எல்லாம் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டு போ” என்று சொல்லி அவனிடம் இருந்து அந்தக் கிழவன் விடைபெற்றான். அவனும் அப்படியே செய்வதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

வழியில் ஒரு மனிதன் சாப்பிட உணவில்லாது சாம்பல் நிறக்கல் ஒன்றினை உண்பதனை அவன் கண்டான். அவனும் தன்னை அந்தக்

கப்பலில் ஏற்றிக் கொள்ளும்படி கேட்டான். அதனால், அவனையும் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டான். அவன் தான் சாப்பிட்ட கற்கள் சிலவற்றையும் கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டான். தொடர்ந்து கப்பலில் அவன் சொல்லும்போது வழியில் ஒரு மனிதன் சில பீபாய்களை வைத்து உருட்டிக் கொண்டு போவதைக் கண்டான். அவன் தனக்கு அடிக்கடி பியர் குடிப்பதற்கு விருப்பம் என்ற படியால் இவற்றை உருட்டிக் கொண்டு போவதாகக் கூறினான். அவனும் கப்பலில் வருவதற்கு விருப்பம் தெரிவித்ததால் அவனையும் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டான். தொடர்ந்து கப்பலில் செல்லும் போது அவன் இன்னும் நன்கு கேட்கும் சக்தியுடைய மனிதனையும் வெகுதூரத்திற்குச் சுடக்கூடிய சக்தி யுடைய மனிதனையும் கண்டான். அவர்களும் அவனுடன் கப்பலில் வர விரும்பியதால் அவர்களையும் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டான்.

சிறிது தொலைவு சென்றதும் ஒரு மனிதன் ஒன்றைக் காலால் கெந்திக் கொண்டும், மற்றுக் காலில் பெரிய குண்டு ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டும் நடப்பதைக் கண்டான். “என் இப்படி நடக்கிறாய்?” என்று அஸ்கலட் கேட்டான். அதற்கு அவன் “நான் இப்படி நடக்காவிட்டால் ஜந்து நிமிடத்தில் உலகத்தின் முடிவை அடைந்துவிடுவேன். அதனைத் தடுப்பதற்காகவே இப்படி நடக்கின் ரேன்” என்று பதில் சொன்னான். அவனும் கப்பலில் வரவிரும்பவே அவனையும் கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டான். சிறிது தூரம் சென்ற தும் ஒரு மனிதன் கையால் தனது

வாயைப் பொத்திக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். “என் அப்படி நிற்கிறாய்?” என்று கேட்க, அவன் “எனதுவாய்க்குள் ஏழு வெயில் காலங்களையும் பதினெந்து குளிர்காலங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு நிற்கின்றேன். கையை வாயில் இருந்து எடுத்தால் அவை வெளியில் வந்து பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். அதனால் இப்படிக் கையை வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன்” என்று சொன்னான். அவனும் கப்பலில் வரவிரும்பியதால் அவனையும் கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு அரசனிடம் இறுதியாகச் சென்றடைந்தான். அரசனிடம் கப்பலைக் காட்டிவிட்டு அரசனது மகளைப் பரிசாகத் தரும்படி கேட்டான்.

கரடி மனிதன்

புன்னொரு காலத்தில் ஒரு ஏழை மனிதன் இருந்தான். அவனுக்குப் பல பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் போதிய உணவோ, உடைகளோ வாங்கமுடியாமல் அவன் வறுமையில் வாடினான்.

அவனது பிள்ளைகளில் கடைசியாகப் பிறந்த மகள் மிகவும் அழகுடையவள். ஒரு நாள் இரவு எல்லோரும் வீட்டில் இருந்து குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தபோது, அவர்களது வீட்டுக்கதவை யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. அவர்கள் கதவைத் திறந்தபோது வெளியில் ஒரு வெள்ளைக் கரடி நின்றது. அந்த வீட்டு மனிதனிடம், அவனது கடைசி மகளைத் தனக்குத் தரும்படி அது கேட்டது. அப்படி அவன் கடைசி மகளைத் தந்தால், தான் அவர்களைப் பணக்காரர்களாக்குவதாகச் சொன்னது. அவனும் தன் மகளைக் கரடியுடன் செல்லும்படி கூறினான். முதலில் மறுத்த அவனது கடைசி மகளும் கடைசியில் தந்தையின் கட்டளைக்குப் பணிந்தாள்.

வெள்ளைக் கரடி அவளைத் தன் முதுகில் சுமந்து கொண்டு காடு மேடெல்லாம் நடந்தது. இறுதியில் காட்டின் நடுவில் இருந்த மாளிகையை அடைந்தது. அந்த மாளிகையில் தங்கம், வெள்ளி நிறைந்திருந்தது. அங்கிருந்த வெள்ளி மணி ஒன்றினை எடுத்து அவனுக்கு அந்தக் கரடி கொடுத்தது. அவனுக்கு ஏதாவது தேவை என்றால் அந்த மணியினை அடித்தால் அவனுக்குத் தேவையானது கிடைக்கும் என்று சொல்லியது. உணவருந்தியின் களைப்பில் அங்கிருந்த அறையொன்றினுள் அவள் படுத்தாள். அவள் வெளிச்சத்தை அணைத்துவிட்டுப் படுத்தபின் அந்த அறைக்குள் ஒரு மனிதன் வந்து அவனுடன் கட்டிலில் படுத்தான். அந்த மனிதன் வேறுயாரும் இல்லை. அந்த வெள்ளைக்கரடிதான். அது தன் தோலைக் கழற்றிவிட்டு அந்த அறைக்குள் வந்து அவனுடன் படுத்தது.

சில நாள்கள் இப்படியே கழிந்தன. நாள்கள் செல்லச் செல்ல அவனுக்கு அங்கிருக்கப் பிடிக்கவில்லை. தனது வீட்டிற்குச் செல்ல விரும்பினாள். “நீ, உனது அம்மாவுடன் தனிமையில் கதைக்கக் கூடாது. அப்படி

நீ கதைத்தால் உனது குடும்பத்திற்கும் எனக்கும் தீமையே நடக்கும். அதனால் நீ அப்படி உனது தாயுடன் தனிமையில் கதைப்பதில்லை என்று சத்தியம் செய்து தந்தால் உன்னை அங்கு அழைத்துச் செல்வேன்” என அந்த வெள்ளைக்கரடி சொன்னது. அதற்கு அவனும் ஒத்துக் கொண்டாள். கரடி அவளது வீட்டிற்கு அவளை அழைத்துச் சென்றது.

கரடி கொடுத்த செல்வத்தால் அவளது பெற்றோர் பெரிய பணக்காரர் களாகி இப்பொழுது ஒரு பெரிய மாளிகையில் வசித்து வந்தார்கள். அவளைக் கண்டதும் எல்லோரும் மகிழ்ந்தார்கள். அவள் அங்கு எப்படி வாழ்ந்தாள் என்ற விபரம் எல்லாம் அவளது சகோதரர்கள் கேட்டார்கள். அன்று மாலை அவளது தூய் அவளை அழைத்து, கரடி சொன்னது போலவே எல்லா விபரமும் கேட்டாள். கரடி சொன்னதை மறந்துவிட்டாள். தாயிடம், தான் இரவில் வெளிச்சத்தை அணைத்துவிட்டுப் படுத்தபின் ஒரு மனிதன் வந்து தன்னுடன் படுப்பதாகவும், வெளிச்சத்தை அணைத்துபின் வருவதால் அவன் யார் என்று தனக்குத் தெரியாது என்றும் அவள் சொன்னாள். உடனே தூய் “அது ஒரு அரக்கனாக இருக்கலாம். அதனால் நீ ஒரு மெழுகு தீரியை உன்னுடன் கொண்டு போ. அந்த மனிதன் படுத்ததும் மெழுகுதிரியை ஏற்றி அவன் யார் என்று பார். அந்த மனிதன் வந்து படுத்ததும் மெழுகுதிரியை ஏற்றி அவன் யார் என்று பார். ஆனால், மெழுகுதிரியின் துளிகள் அவனில் விழுந்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்” என்றும் சொன்னாள். அன்று இரவு அவளை அழைத்துச் செல்ல அந்தக் கரடி திரும்பவும் வந்தது. அவனும் கரடியுடன் அந்த மாளிகைக்குத் திரும்பவும் சென்றாள்.

அன்று இரவு வெளிச்சத்தை அணைத்துவிட்டுப் படுத்தபின், அந்த மனிதனுவனுடன் படுக்க வந்தான். அவன் நித்திரையானதும் அவள், தாயார் சொன்னபடி மெழுகுதிரியை ஏற்றி அந்த மனிதன் யார் என்று பார்த்தாள். அங்கே ஒரு அரசகுமாரன் படுத்திருப்பதைப் பார்த்தாள். அரசகுமாரனின் அழகில் மயங்கிய அவள், அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். அதனால் அவள் கையில் இருந்த மெழுகுதிரியில் உருகிய மெழுகு, மூன்று துளிகளாக அரசகுமாரனது உடையில் விழுந்தது. கண் விழித்த அரசகுமாரன் “தவறு செய்து விட்டாப் பெண்ணே! எனது வார்த்தையைக் கேட்காமல் நீ உனது அம்மாவிடம்

அரசனுக்கோ கப்பலில் முழுத் திருப்தி ஏற்பட்டாலும் சாதாரணமான ஒருவனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுப்பதற்கு விருப்பம் இல்லை. அதனால் அவனுக்கு மேலும் சில பரிட்சைகள் வைக்க இருப்பதாகச் சொன்னான்.

முதலில் ஒரு அறையில் வைத்திருந்த நாறு தொன் இறைச்சிகளையும் சாப்பிட்டு முடிக்கும்படி சொன்னான். அவனும் தன்னுடன் கூட்டி வந்தவர்களை தன்னுடன் வைத்திருப்பதற்கு அரசனிடம் அநுமதி கேட்டான். அரசனும் சம்மதிக் கவே தன்னுடன் வந்தகற்களைச் சாப்பிடுவதனை அறைக்குள் கூட்டிச் சென்று முழு இறைச்சி களையும் சாப்பிட்டு முடிக்கச் செய்தான்.

அதன் பின்னர் அரசன் இன்னுமொரு போட்டியாக வேறு ஒரு அறைக்குக் கூட்டிச் சென்று அந்த அறை முழுவதும் நிரம்பியிருந்த பியர்களையும் பழைய வைன்களையும் குடித்து முடிக்கும்படி கேட்டான். அஸ்கலட்டும் அதற்குச் சம்மதித்தான். தன்னுடன் வந்த பியர் குடிப்பவனை அறைக்குள் கூட்டிச் சென்றான் அவன் முழுவதையும் விரைவில் குடித்து முடித்துவிட்டான்.

அரசனுக்கு அதன் பிறகும் தனது மகளை அவனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்க மனம் வரவில்லை. தனது மகள் தேநீர் குடிப்பதற்கு உலகத்தின் முடிவில் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து பத்து நிமிடத்தில் நீர் எடுத்து வரும்படி சொன்னான். அதற்கு அவன் தன்னுடன் வந்த நன்கு நடக்கும் மனிதனிடம் விசயத்தைச் சொல்லி உலகத்தின் முடிவில் இருந்து நீர் எடுத்து வரும்படி கேட்டான். அவனும் அதற்குச் சம்மதித்துத் தனது காலில் இருந்த குண்டு களைக் கழற்றிவிட்டு வழிமேபோல் நடக்கக் கூட தொடங்கினான். அவன் சென்று ஏழு நிமிடங்கள் சென்றுவிட்டன. அவன் திரும்பிவரவில்லை. அவன் திரும்பி வராததால் அவனுக்கு என்ன நடந்தது என்று கேட்டு அறியும்படி நன்கு சத்தம் கேட்கும் மனிதனிடம் அஸ்கலட் கேட்டான். அவன் சத்தத்தைக் கூற்றது கேட்டுவிட்டு, “அவன் நீர் எடுக்கும் கிணற்றுடியில் நித்திரை கொள்கின்றான் அவன் குறட்டைவிடும் சத்தம் எனக்கு நன்கு கேட்கின்றது” என்று சொன்னான். உடனே வெகுதூரத்திற்குச் சூடக்கூடிய மனிதனிடம் அங்கு இருக்கும் மிருகம் ஓன்றினைச் சுடும்படி கேட்டான். அவனும் அங்கிருந்த மிருகம் ஓன்றின் கண்ணில் படும்படி சூட்டான். அது வேதனை தாங்காமல் பெருங்குரவில் கத்தியது. அந்தச் சத்தம் கேட்டு நீர் எடுக்கச் சென்ற மனிதன் நித்திரையில்

இருந்து விழித்து விரைந்து நடந்து வந்தான். அவன் பத்து நிமிடத்திற்குள் அரசன் கேட்ட நீரைக் கொண்டு வந்தான்.

அதன் பிறகு அரசனது மகளைத் திருமணம் செய்து தரும்படி கேட்டான். அதற்கு அரசன் கடைசிப் பர்ட்சை என்று சொல்லி தன்னிடம் முந்நாறு கட்டு விறகுகள் இருப்பதாகவும் அதனைக் கொண்டு தன்னிடம் இருக்கும் சோளங்களைக் காய வைத்துக் தந்துவிட்டால் தனது மகளைத் திருமணம் முடித்துத் தருவதாகச் சொன்னான்.

அஸ்கலட், தன்னுடன் வந்த ஏழு வெயில் காலங்களையும் பதினெட்டாண்து குளிர் காலங்களையும் தன்னுள் வைத்திருக்கும் மனிதனின் உதவியுடன் அரசன் வைத்திருந்த சோளங்களைக் காயவைத்தான்.

அரசன் வைத்த போட்டிகளில் எல்லாம் அவன் வென்றதால் அரசனும் மகிழ்ந்து தனது மகளை அவனுக்குத் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்தான். அதன்பின் அவன் அந்த நாட்டில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தான்.

- எமது சஞ்சிகை, பங்குனி, 2002

குரலைத் தொலைத்துவிட்டேன். அதனை நான் எங்கே கண்டுபிடிக்கலாம்?" என்று கேட்டது. அந்தக் குரங்குக்கு அதைக் கேட்டதும் சிரிப்புத் தாங்க வில்லை. சிரித்துக்கொண்டே, "ஒரு சிங்கத்துக்குக் கர்ச்சிக்க முடியவில்லை யாம்" என்று சொல்லிச் சொல்லிக் கத்திக்கொண்டு மரத்திலிருந்த தடிகளையும், இலைகளையும் பிடுங்கி, சிங்கக்குட்டிக்கு மேல் ஏறிந்தது. "சீ! எவ்வளவு மோசமான மிருகம் இது" என்று பேசிவிட்டு சிங்கக்குட்டி தொடர்ந்து சென்றது.

வழியில் ஒரு குளத்தில் ஒரு நீர் யானை நீந்திக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டது. அதனிடமும் "என்னுடைய குரலைத் தொலைத்துவிட்டேன். எனக்கு அதைக் கண்டுபிடிக்க உதவி செய்ய முடியுமா?" என்று கேட்டது. "எனக்குத் தெரிந்தாலும் நான் அதைச் சொல்ல மாட்டேன்" என்று கூறியது நீர்யானை. அதனால் கவலையுடன் தொடர்ந்து சென்றது சிங்கக்குட்டி. நடுக்காட்டிற்குள் அது சென்ற போது ஒரு கல்லின் மேல் ஒரு பெரிய பாம்பு இருந்ததைக் கண்டது. அதனிடமும் முன்பு கேட்டதுபோலத் தனது குரலைக் கண்டு பிடித்துத் தரும்படி கேட்டது.

அதற்குப் பாம்பு "ஸ்.. ஸ்.. ஸ்.. ஓம் எனக்குத் தெரியும் எங்கே உனது குரல் தொலைந்தது என்று. ஆனால், அதற்கு, நெடுந்தாரம் பயங்கர மான இடத்திற்குப் போகவேண்டும்" என்று சொன்னது. "என்னுடன் வா காட்டுகிறேன்" என்று சொல்லிக் கல்லில் இருந்து கீழே வந்து, மரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு சென்றது. சிங்கக்குட்டியும் அதன் பின்னால் ஓடியது. "விரைவில் ஓடிப்போய்த்தேடு" என்று சொல்லிவிட்டுப் பற்றைக்குள் புகுந்து மறைந்தது பாம்பு. சிங்கக்குட்டிக்கு அந்த இடத்தில் நிற்கவே பயமாக இருந்தது. பாம்பினையும் காணவில்லை. "விரைவில் வா! எனக்கு இங்கு நிற்கவே பயமாக இருக்கிறது. அதனால் விரைவில் ஓடி வா" என்று கத்தியது சிங்கக்குட்டி. ஆனால், அந்தப் பச்சைப்பாம்பு திரும்பி வரவேயில்லை.

"அம்மா! எனக்கு இங்கு இருக்கப் பயமாக இருக்கிறது. நான் எங்கு இருக்கிறேன் என்றே தெரியவில்லை. தயவுசெய்து என்னை வந்து காப்பாற்றுங்கள்" என்று தன்னுடைய மெல்லிய குரலில் கர்ச்சித்தது. ஆனால், அதன் குரல் தாய்ச் சிங்கத்திற்குக் கேட்கவில்லை.

அந்த இடத்திலேயே சிங்கக்குட்டி இருந்து, சுற்றுமுற்றும் பார்த்தது. இருடியதும் இன்னும் தனியாக இருக்கிறேனே என அதற்குச் சரியான பயம் வந்தது. பெருங் குரலெடுத்துக் கத்தியது, அழுதது. இறுதியில் அது கர்ச்சிக் கவும் தொடங்கியது. அக்குரல் அதன் தாய்ச்சிங்கத்திற்கும் கேட்டது.

பற்றைக்குள் ஒளித்திருந்தது பாம்பும் வெளியில் வந்து, “பார்த்தியா, உனக்குக் கர்ச்சிக்க வந்துவிட்டதே” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றது.

சிங்கக்குட்டிக்குத் தனது குரல் வந்துவிட்டது என்ற சந்தோசத்தில் மேலும் மேலும் கர்ச்சித்தது. சிறிது நேரத்தில் அதன் தாய், தந்தை, மாமா முதலியோர் அங்கு வந்தார்கள். அவர்கள் அதனைப் பாராட்டிச் சந்தோசத் துடன் தங்கள் இடத்திற்குக் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

- எமது சஞ்சிகை, ஆணி, 2002

கதைத்து, அவர் சொன்னபடி செய்ததால் எங்கள் இருவருக்கும் தீமையை வரவழைத்து விட்டாயே! என்று வருந்தினான்.

அது என்ன தீமை அவள் கேட்டாள். நான் ஒரு அரசகுமாரன். எனது வளர்ப்புத் தாயான் ஒரு குனியக்காரியின் தண்டனையால் இப்படி பகலில் கரடியாகவும் இரவில் மனிதனாகவும் இருக்கிறேன். இனி நான் இங்கிருக்க முடியாது. எனது வளர்ப்புத் தாயிடம் செல்லவேண்டும். நீயும் பழையபடி உன் நிலையை அடைவாய் என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டு அவள் கவலை யடைந்து அழுதாள். என்னால்தான் உங்களுக்குத் திரும்பவும் இந்த நிலை ஏற்பட்டது. உங்களது இருப்பிடத்தைச் சொல்லுங்கள். நான் எப்படியும் அங்கு வந்து உங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்று கண்ணீர்விட்டுக் கொஞ்சினாள்.

அதற்கு அவன், குரியனில் இருந்து கிழக்குப் பக்கமாகவும் சந்திரனில் இருந்து மேற்குப் பக்கமாகவும் அந்த இடம் இருக்கிறது. அங்கு நீ வருவது மிகமிகக் கடினம் என்று சொல்லிவிட்டு, கரடியாக வந்த அந்த மனிதன் அந்த இடத்தைவிட்டு மறைந்துவிட்டான். அதே நேரத்தில் அவள் இருந்த மாளிகை யும் மறைந்து பழையபடி அவளும் ஏழையாகக் காட்டின் நடுவே நின்றாள்.

அவள் கவலையுடன் நடந்து கொண்டேயிருந்தாள். வழியில் ஒரு கோட்டையைக் கண்டாள். அந்தக் கோட்டையின் வெளியில் ஒரு கிழவி நின்றாள். அவள் ஒரு தங்க அப்பிள் வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் அரசகுமாரன் சொன்ன இடத்திற்கு வழி கேட்டாள். அதற்கு அவள், தனக்கு அந்த இடம் தெரியாது என்றும், வேறு ஒரு பெண்ணிடம் அதனைக் கேட்கும் படியும் சொல்லி, தன்னிடம் இருந்த குதிரையையும் தங்க அப்பிளை யும் கொடுத்தாள். அந்தப் பெண், இருக்கும் இடத்தைச் சொன்னதுடன், அங்கு சென்றதும் குதிரையின் இடது காதில் அடித்து அதனை வீட்டிற்குப் போகும்படி சொல்லி அனுப்பிவிடும்படியும் அந்தக் கிழவி சொன்னாள்.

அந்தக் கிழவி சொன்னபடியே அவளும் குதிரையில் சென்று மற்றுப் பெண் இருந்த இடத்தை அடைந்தாள். அங்கு சென்றதும் குதிரையின் இடது காதில் அடித்து அதனை வீட்டிற்குப் போகும்படி அனுப்பினாள். அங்கிருந்த அந்தப் பெண் ஒரு தங்க மரத்தை வைத்திருந்தாள். அவளிடமும் அரசகுமாரன் இருக்கும் இடத்தைக் கேட்டாள். அவள், அவன் இருக்கும் மாளிகை யைக் காட்டிவிட்டதுடன் தன்னிடம் இருந்த தங்க மரத்தையும், அவள் செல்வதற்குக் குதிரை ஒன்றையும் கொடுத்துவிட்டாள். பல நாட்கள் குதிரையில்

பயணம் செய்த அவள் இறுதியில் அரசகுமாரன் அடைபட்டு இருக்கும் மாளிகையை அடைந்தாள். அங்கு இருந்த குனியக்காரிக்குத் தங்க அப்பிளையும் தங்க மரத்தையும் காட்டினாள். அவற்றில் ஆசை கொண்ட குனியக்காரி அவளை அந்த மாளிகையின் உள்ளே விட்டாள்.

அவள் அங்கு தனது புத்திசாலித்தனத்தினால் அந்தச் குனியக்காரி யைக் கொன்றுவிட்டு, அரசகுமாரனை காப்பாற்றினாள். பின்னர் அரச குமாரனைத் திருமணம் முடித்தாள். இருவரும் சந்தோசமாக நீண்ட காலம் வாழ்ந்தார்கள்.

- எமது சஞ்சிகை, ஆணி, 2001

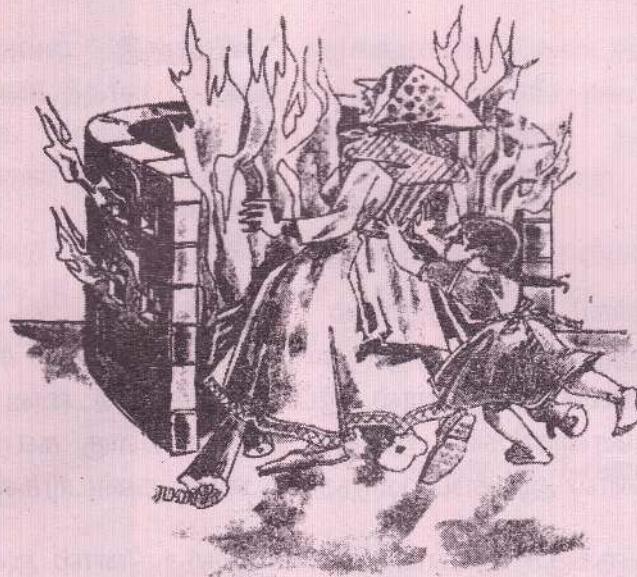
ஹன்சும் கிரேத்தாவும்

ஹன்சும் கிரேத்தாவும் ஏழைத்தாய் தந்தையரின் இரு குழந்தைகள். ஒரு முறை அவர்கள் வீட்டில் சிறிதளவு உணவு கூடக் கிடைக்கவில்லை. இதனால், இப்பிள்ளைகள் உணவு தேடிக் காட்டின் நடுப்பகுதிவரை சென்றார்கள். அங்கு அவர்கள் மிளகு கலந்து செய்த, ஒரு வகை பிஸ்கட்டினால் ஆக்கப்பட்டிருந்த வீட்டைக் கண்டார்கள்.

பிள்ளைகளுக்குச் சரியான பசியாக இருந்ததினால் அவ்வீட்டில் இருந்த பிஸ்கட்டினை உடைத்துச் சாப்பிட்டார்கள். அப்பொழுது வயதுபோன கிழவி ஒருத்தி அவ்வீட்டில் இருந்து வெளியே வந்தாள். அவள் பார்ப்பதற்கு அமைதியானவள் போல் தோற்றும் அளித்தாலும் உண்மையில் அவள் ஒரு சூனியக்காரி.

அவள், இருவரையும் வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றாள். ஹன்சினை ஒரு கூட்டிற்குள் அடைத்து வைத்தாள். அவள் ஹன்சினைச் சாப்பிடுவதற்குத் திட்டம் போட்டிருந்தாள். தான், அவனைச் சாப்பிடமுதல் ஹன்ஸ் கொழுத்து வருவதற்காக அவனுக்கு நல்ல சாப்பாடுகள் கொடுத்தாள். ஒவ்வொரு நாளும் ஹன்சிடம் சென்று "உன்னுடைய கைவிரலை நீட்டு! நீ கொழுத்திருக்கிறாயா என்று நான் பார்க்க வேண்டும்!!" என்று கேட்டாள். ஹன்சும் அவனை ஏமாற்ற ஒரு மெல்லிய தடி ஒன்றையே ஒவ்வொரு நாளும் தன்னுடைய கைவிரல் என்று சொல்லி நீட்டுவான். அவன் கொழுத்தது போதாது என்று அவனைச் சாப்பிடாமல் அவள் விட்டுவிடுவாள்.

கிரேத்தா, சூனியக்காரியின் வீட்டு வேலைகள் எல்லாம் செய்து வந்தாள். ஒரு நாள் கிழவி, இனிமேல் பொறுத்தது போதும் இன்று ஹன்சினைச் சாப்பிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தாள். அதனால், அவள் நெருப்பு ஏரிக்கும் போற்றனையைக் கொளுத்தினாள். அதற்குச் சூடு போதியதா என்று பார்க்கும்படி, கிரேத்தாவிடம் சூனியக்காரி கேட்டாள், "நான் சிறியவள். எனக்குப் பார்க்கத் தெரியாது. நீங்கள்தான் பார்க்க வேண்டும்" என்று கிரேத்தா திருப்பி மறுமொழி சொன்னாள். கிழவியும் சூடு பார்ப்பதற்காக அதற்குள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

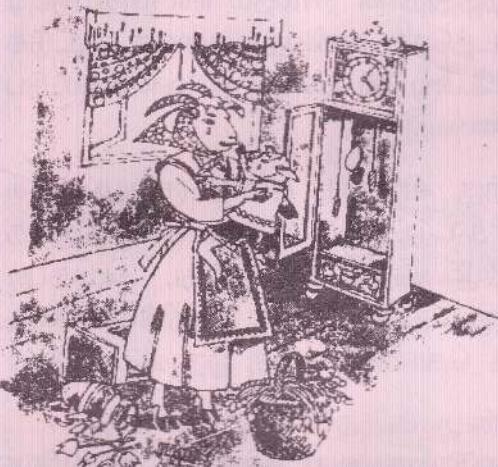

அப்பொழுது கிரேத்தா அவளை நெருப்பின் உள்ளே தள்ளிவிட்டு அதன் கதவைப் பூட்டிவிட்டாள். குனியக்காரியும் நெருப்பில் விழுந்து இறந்து விட்டாள். கிரேத்தா, ஹன்சினை அடைத்து வைத்த கதவினைத் திறந்து விட்டாள். அவர்கள் இருவரும் குனியக்காரி வீட்டில் இருந்த பெறுமதியான செல்வங்களை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் வீட்டிற்கு ஓடி வந்தார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் அப்பொருள்களைக்கொண்டு பணக்காரர்களாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

- எமது சஞ்சிகை, சித்திரை, 1992

ஒநாயும் ஏழு ஆட்டுக் குட்டிகளும்

புன்னொரு காலத்தில் ஒரு ஊரில் ஒரு தாய் ஆடும் அதன் ஏழு குட்டிகளும் தனிமையாக வாழ்ந்துவந்தன. அவ்வூரில் பொல்லாத

ஒநாய் ஒன்று வசித்து வந்தது. அந்த ஒநாய் ஊரில் உள்ள ஆடு, கோழி எல்லாவற்றையும் பிடித்துத் தின்று வந்தது. இதனால் அந்த ஊரில் இருந்த எல்லா மிருகங்களும் அதற்குப் பயந்த படி வாழ்ந்து வந்தன.

ஒரு நாள் தாய் ஆடு உணவு தேடி வெளியில் போகவேண்டியிருந்தது. அது தனது ஏழு குட்டிகளிடமும் “நான் வெளியில் போகப்போகின்றேன். அதனால், கதவைப் பூட்டி விட்டு உள்ளேயிருந்து விளையாடுங்கள். இல்லாவிட்டால் ஒநாய் உங்களைப்

பிடித்துச் சாப்பிட்டுவிடும்” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே போனது தாய் ஆடு.

குட்டிகளும் அவ்வாறே கதவைப் பூட்டிவிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரத்தில் அந்தப் பொல்லாத ஒநாய் அங்கு வந்தது. “உங்கள் அம்மா வந்திருக்கின்றேன். கதவைத் திறவுங்கள்” எனச் சொல்லிக் கதவைத் தட்டியது. “நீ எங்கள் அம்மா இல்லை. எங்கள் அம்மாவுக்கு இனிமையான குரல். உன் குரல் கரடு முரடாக இருக்கிறது. அதனால் நீ எங்கள் அம்மா இல்லை. நாங்கள் கதவைத் திறக்கமாட்டோம்” என அந்தச் சின்ன ஆட்டுக் குட்டிகள் கத்தின. ஒநாயின் தந்திரம் பலிக்காததால் அது திரும்பிச் சென்றது. பின் ஒரு வெண்கட்டியைச் சாப்பிட்டதால் அதன் குரல் இனிமையாக மாறியது. அதனால் திரும்பவும் ஆட்டுக்குட்டிகள் இருக்கும் வீட்டிற்கு வந்து தன் இனிமையான குரலால் “அம்மா வந்திருக்கிறேன் கதவைத் திறவுங்கள்” எனத் தன் இனிமையான யெல்லைய குரலால் கூறியது. ஆனால், அதே; நேரத்தில் அதனது கறுத்த வால் ஜன்னல் நிலைகளுக்கிடையினால் தெரிந்தது. அதைக் கண்ட குட்டிகள் “எங்கள் அம்மாவுக்கு வெள்ளை நிற வால்தான்

உண்டு. உனது வால் கறுப்பாயிருப்பதால் நீ எங்கள் அம்மா இல்லை” என்று கூறிக் கதவைத் திறக்க மறுத்துவிட்டன.

ஓநாய் திரும்பவும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிச் சென்றது. அது ஒரு போறணைக்குச் சென்று, அங்கிருந்த வெள்ளை மாவில் தனது வாலைத் தோய்த்து அதனை வெள்ளையாக்கி விட்டுத் திரும்பவும் ஆட்டுக் குட்டிகளிடம் வந்தது. “அம்மா வந்திருக்கிறேன் கதவைத் திறவுங்கள்” என்ற ஓநாயின் மென்மையான குரலையும் ஐன்னலினால் தெரிந்த அதனது வெள்ளை வாலினையும் கண்ட ஆட்டுக் குட்டிகள் கதவைத் திறந்தன.

என்ன பரிதாபம்! ஓநாய் உள்ளே வந்ததுதான் தாமதம் எல்லாக் குட்டி களையும் ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்துச் சாப்பிடத்தொடங்கியது. கடைசி ஆட்டுக் குட்டி மாத்திரம் புத்திசாலித்தனமாகத் தப்பியோடு வீட்டிலிருந்த மணிக்கூட்டுப் பெட்டிக்குள் ஓளித்துவிட்டது.

சிறிது நேரத்தில் தாய் ஆடு வீட்டிற்கு வந்தது. தனது குட்டிகளைக் காணாது அங்கும் இங்கும் தேடியது. மணிக் கூட்டுப் பெட்டிக்குள் ஓளிந்திருந்த கடைசி ஆட்டுக்குட்டி தாயைக் கண்டுவிட்டு வெளியில் வந்து, அழுதபடி தாயிடம் நடந்தவற்றைக் கூறியது. தாய் ஆடு கவலையில் கத்திக்கொண்டு, வீட்டில் இருந்த கத்தி ஒன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்த ஓநாயைத் தேடி வெளியில் ஓடியது.

ஓநாய் ஓரிடத்தில் நித்திரையாக இருப்பதை அது கண்டது. சத்தமிடா மல் அதன் அருகில் சென்று அதன் வயிற்றைக் கத்தியால் கிழித்தது. அப்பொழுது அதனது ஆறு குட்டிகளும் ஓநாயின் வயிற்றில் இருந்து வெளியில் வந்தன. அதன்பின் தாய் ஆடும் குட்டிகளும் சேர்ந்து பல கற்களை எடுத்து ஓநாயின் வயிற்றில் வைத்துத் தைத்தன. நித்திரையால் எழுந்த ஓநாயின் வயிறு மிகவும் பாரமாக இருந்தது. அதனால் அது தண்ணீர் குடிக்கக் கிணற்றுக்குப் போனது. தண்ணீர் குடிப்பதற்காக கிணற்றுக்குப்போன ஓநாய், வயிற்றுப் பாரத்தினால் அதற்குள் தவறி விழுந்துவிட்டது. கிணற்று நீரில் மூழ்கி இறந்தும் விட்டது. தாய் ஆடும் குட்டிகளும் சந்தோசமடைந்து கிணற்றைச் சுற்றிச் சுற்றி நடனமாடி மகிழ்ந்தன. இதன் பின்னர் ஓநாயின் தொல்லை இன்றி அவை சந்தோசமாக வாழ்ந்து வந்தன.

- எமது சஞ்சிகை , ஆணி, 1992

துறொல்லும் முன்று ஆடுகளும்

முன்னொரு காலத்தில் முன்று ஆடுகள் ஒரு ஊரில் வசித்து வந்தன. ஒரு நாள் அவை உணவு தேவுவதற்காக அடுத்த ஊருக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அடுத்த ஊருக்குச் செல்ல அவை ஒரு நநியைக் கடக்கவேண்டும். எப்படி ஆற்றைக் கடக்கலாம் என அவை யோசித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது அவை ஒரு பாலத்தைக் கண்டு சந்தோசமடைந்தன. ஆனால், அப்பாலத்தின் கீழே பொல்லாத துறோல் ஒன்று வசித்து வருவது அம்முன்று ஆடுகளுக்கும் தெரியாது.

சிறிய ஆடு, தான் முதலில் பாலத்தின் மேல் போவதாகக் கூறிவிட்டு தனது குட்டிக் கால்களினால் “திறிப்...தற்ப, திறிப்... தற்ப” என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டு பாலத்தின்மேல் வந்தது. “யார் அது, என்னுடைய பாலத்தின்மேல் சத்தம் போட்டுக்கொண்டு நடப்பது?” என்று உரத்த சத்தத்தில் கேட்டது. “நான்... சிறிய ஆடு. சாப்பாடு எடுப்பதற்காக அடுத்த ஊருக்குப் போகின்றேன்” என்று பயந்தபடி சொன்னது சிறிய ஆடு. “பொறு! பொறு! இப்பொழுது நான் வந்து உன்னைப் பிடித்துச் சாப்பிடப்போர்கின்றேன்” என்று கூறிக்கொண்டு துறோல் ஆட்டுக்குடியின் முன்னால் வந்தது.

துறோல்லின் பேரிய உருவத்தையும் அதன் குரலையும் கேட்ட ஆட்டுக்குட்டி பயந்து போய்விட்டது. “ஜேயோ! நான் சிறியவன். என்னைவிடப் பெரிய எனது சகோதரர்கள் எனக்குப் பின்னால் வருகிறார்கள். அவர்களைப் பிடித்தால் கணக்க உணவு கிடைக்கும். அதனால் என்னை விட்டுவிடுங்கள்” என்று கெஞ்சியது. “அப்படியானால் சரி! நீ போய்விடு” என்று சொல்லி அதனை அனுப்பியது துறோல். ஆட்டுக்குடியும் தப்பினேன் பிழைத்தேன் என்று ஒடிவிட்டது.

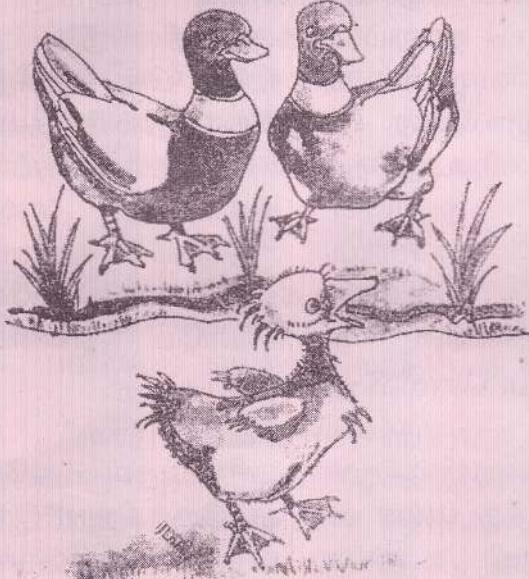
சிறிது நேரத்தில் அடுத்த, நடுத்தரமான ஆடு பாலத்தின் மேல் “திறிப்... தறப், திறிப்...தறப்” என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டு வந்தது. சத்தம் கேட்ட துறோல் “யார் அது? எனது பாலத்தின் மேல் சத்தம் போட்டுக்கொண்டு போவது” என்று கேட்டது. “அது நான்... நடுத்தர ஆடு, உணவு எடுப்பதற்காக அடுத்த ஊருக்குச் செல்கிறேன்” என்றது. “பொறு! பொறு! இப்பொழுது நான் உன்னைப் பிடித்துச் சாப்பிடப் போகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டு அந்த ஆட்டின் முன்னால் வந்தது துறோல். அந்த நடுத்தர அடும் துறோல்லைக் கண்டு பயந்து போய்விட்டது. “ஜேயோ! நான் சிறியவன் என்னையும் விடப் பெரியவன் அடுத்தாக வருகிறவன். அவனைப் பிடித்தால் இன்னும் அதிக உணவு உங்களுக்குக் கிடைக்கும்” என்று அந்த ஆடும் கெஞ்சியது. “அப்படியானால் சரி நீ போகலாம்” என்று அந்த ஆட்டையும் போகவிட்டது துறோல்.

அடுத்தாகப் பெரிய ஆடு பாலத்தின் மேல் ”திறிப்.. தறப் திறிப்...தறப்” என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டு வந்தது. துறோல்லும் முன்புபோல் “யாரது?” என்று கேட்க, “நான் பெரிய ஆடுதான் வந்திருக்கிறேன்” என்று ஆடும் பதில் சொல்லியது. “பொறு! பொறு! நான் உன்னைப் பிடித்துச் சாப்பிடப் போகின்றேன்” என்று துறோல் சொன்னது. அதைக் கேட்ட அந்த ஆடு மற்றைய ஆடுகள் போல் பயப்படவில்லை. “நன்றாக வந்து என்னைப் பிடிக்க லாம். எனக்குப் பெரிய இரண்டு கொம்புகள் இருக்கின்றன. அவற்றைக்கொண்டு உன் கண்களை நான் குத்துவேன். எனக்கு மிகப் பெரிய கல்லுப் போன்ற உடம்பு இருக்கிறது. அதன் மூலம் உன்னுடைய வயிற்றையும் எலும்பு களையும் நொறுக்குவேன்!” என்றது அந்த ஆடு. அத்துடன் நிற்கவில்லை. துறோல் கிட்ட வந்ததும் அதன் மேல் பாய்ந்து அதன் கண்களைக் கொம்புகளினால் குத்தியது. அதன் உடம்பினால் துறோல்லின் வயிற்றையும் உடம்பையும் நொறுக்கியதுடன், அதனை ஆற்றில் தள்ளி விழுத்தியும் விட்டது. நீரினுள் விழுந்த துறோல் இறந்துவிட்டது. துறோல் இறந்துவிடவே அந்த ஆடு சந்தோசத்துடன் தொடர்ந்து சென்று எல்லா ஆடுகளுக்கும் இதனைச் சொல்லி மகிழ்ந்தது. அதன் பிறகு எல்லா ஆடுகளும் பயமின்றிப் பாலத்தின் மேல் போய் வந்தன.

- எமது சஞ்சிகை , ஆவணி, 1992

அழகில்லாத வாத்து

நீரோடை ஒன்றுக்கு அருகில் வளர்ந்திருந்த புற்பற்றைகளின் மறைவில், வாத்து ஒன்று சில முட்டைகளை இட்டு அடைகாத்து வந்தது. சிறிது காலத்தின் பின் தக்கபருவம் வந்ததும், முட்டைக்கோதுகளை உடைத்துக் கொண்டு வாத்துக் குஞ்சுகள் வெளியே வந்தன.

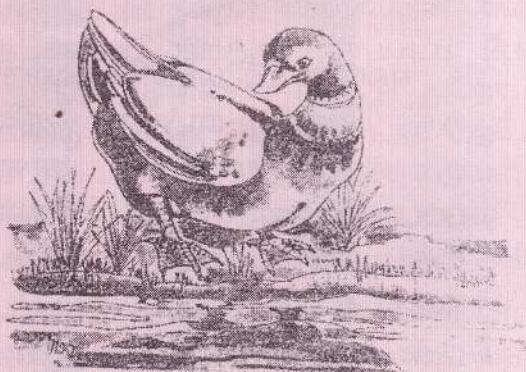

என்னே பரிதாபம்! அவற்றில் ஒரு குஞ்சு மாத்திரம் நிறம் குறைந்து அழகின்றிக் காணப் பட்டது. ஏனைய குஞ்சுகள் நல்ல நிறத்துடன் பளபளப்பான மயிர்கள் நிறைந்து அழகாகக் காணப்பட்டன. சிறிது காலம் சென்றது. வாத்துக் குஞ்சுகள் வளர்ந்து உணவு தேடி மிருகங்கள் வளர்க்கும் பண்ணைகளுக்குச் சென்றன. அங்கு மற்றைய வாத்துக்கள், பறவைகள் எல்லாம் இந்த அழகில்லாத வாத்தினைக் கண்டு கேலி செய்யத் தொடங்கின. “இந்த அசிங்கமான வாத்துக் குஞ்சினைப் பார்த்தீர்களா! இது இங்கு இருப்பது எங்களுக்குச் சரியான அவமானமாக இருக்கிறது” என்றேல்லாம் கேலி செய்ததுடன், அதனை விரட்டி விரட்டிக் கலைத்தன. இதனால் அந்த வாத்துக் குஞ்சு, மனம்மிக வருந்தியது. தாய் வாத்து அதனைப் பாதுகாத்தாலும் எந்நேரமும் அதனால் தன் குஞ்சைப் பாதுகாக்க முடியவில்லை.

என்னே பரிதாபம்! அவற்றில் ஒரு குஞ்சு மாத்திரம் நிறம் குறைந்து அழகின்றிக் காணப் பட்டது. ஏனைய குஞ்சுகள் நல்ல நிறத்துடன் பளபளப்பான மயிர்கள் நிறைந்து அழகாகக் காணப்பட்டன. சிறிது காலம் சென்றது. வாத்துக் குஞ்சுகள் வளர்ந்து உணவு தேடி மிருகங்கள் வளர்க்கும் பண்ணைகளுக்குச் சென்றன. அங்கு மற்றைய வாத்துக்கள், பறவைகள் எல்லாம் இந்த அழகில்லாத வாத்தினைக் கண்டு கேலி செய்யத் தொடங்கின. “இந்த அசிங்கமான வாத்துக் குஞ்சினைப் பார்த்தீர்

துக்கம் தாழாமல் வாத்துக் குஞச் சிறுதியில் அவ்விடத்தைவிட்டுத் தனியாக வேறு இடத்திற்குச் சென்றது. காடு, மேடு, மலை எல்லாம் கடந்து பல நாள்கள் உணவில்லாமல் கஷ்டப்பட்டு இறுதியில் ஒரு நீரோடையை அடைந்தது. பல பருவ காலங்களும் மாறி மாறி வந்தன. வாத்துக் குஞ்சம் சிறிது சிறிதாய் வளர்ந்து பல மாற்றம் அடைந்து பெரிதானது. அதனது சிறகுகளும் பலம் நிறைந்ததாய்ப் பறக்கவும் தொடங்கியது.

அந்த வாத்து, ஒரு நாள் பறந்து திரிந்த போழுது ஒரு குளத்தில் அழகான மூன்று வாத்துக்கள் இருப்பதைக்

கண்டு, தானும் அக்குளத்தில் வந்து இறங்கியது. தன்னை அழகில்லை என்று கேளி செய்வார்களோ என்று நினைத்து அஞ்சிய வண்ணம் அவர்களுடன் தானும் அக்குளத்தில் நீந்தியது. நீண்ட காலத்தின் பின் தெளிந்த அந்த நீர்க்குளத்தில் தனது உருவத்தைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் அதற்குக் கிடைத்தது. “என்ன ஆச்சரியம்! நானும் வடிவாக, பளபளப்பாக இருக்கின்றேனே! என் கண்களையே என்னால்

நம்பமுடியவில்லையே!” என்று தனக்குள் சொல்லி ஆச்சரியப்பட்டது.

அந்த வேளையில் குளத்தங்கரையில் மூன்று சிறுவர்கள் “அதோ பார்த்தியா! புதிதாகப் பறந்து வந்த வாத்து என்ன வடிவாக இருக்கிறது! இந்த வாத்துத்தான் மற்றைய வாத்துக்களைவிட உண்மையில் அழகானது” என்று கதைத்தார்கள். இதைக்கேட்ட அந்த வாத்து மிகவும் சந்தோசம் அடைந்தது.

- எமது சுஞ்சிகை, மார்கழி, 1992

ஞற்றாமும் யானையும்

ஓந்றாம் ஓர் சிறுவன். அவன் ஒரு நாள் நிலத்தில் படுத்திருந்து வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தனக்கு அருகில் யாரோ ஒரு ஆள் வரும் சத்தம் கேட்டு எழுந்தான். அவனருகில் ஒரு உயரமான மனிதன் வந்தான். அவன்தான் அரசன் அப்துல்கானின் யானைப் பாகன்.

“உனது அப்பா எங்கே?” அந்த மனிதன் ரூற்றாமிடம் கேட்டான். “அவர் பஞ்சத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யப்போய்விட்டார்” என்று ரூற்றாம் பதில் அளித்தான். “உனது அம்மா என்ன செய்கிறார்?” என்று அவன் கேட்க, “அவர் வீட்டுக்கு வேலி போடுவதற்காகச் சள்ளிகள், தடிகள் பொறுக்கி வருவதற்காகக் காட்டுக்குப் போய்விட்டார். அப்பொழுதுதான் காட்டுப் பள்ளிகள் எங்கள் தோட்டத்திற்கு வரமாட்டா” என்று பதில் அளித்தான் ரூற்றாம்.

“எங்கே உனது சகோதரி?” என்று அந்த மனிதன் கேட்டான். “அவள் இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு மா இடித்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்” என்றான் ரூற்றாம். “அது சரி நீ என்ன செய்கிறாய்?” என்று கேட்டான் அம்மனிதன். “நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை” என்று பதிலளித்தான் ரூற்றாம்.

“எனது யானையைக் குளிப்பாட்டுவதற்கு ஒரு பையன் தேவைப்படுகிறான். ஒவ்வொரு புதன், சனிக்கிழமைகளில் எனது யானை காதியை, நகருக்கு அருகில் இருக்கும் குளத்தில் குளிப்பாட்டுவேன். நீ இந்த வேலையை இனிமேல் செய்கிறாயா? சரி என்றால் உன்னுடன் யானையைக் குளிப்பாட்டத் தேவையான தேங்காய் மட்டைகளையும் எடுத்து வா” என்று கூறிவிட்டு அந்த மனிதன் சென்றான்.

ரூற்றாமுக்கு இந்த வேலை கிடைத்தத்தில் சரியான சந்தோசம். வீட்டிற்கு ஓடிச்சென்று தன்னுடைய நண்பர்கள் பாலா, கும்லிற்குச் சொன்னான். புதன்கிழமை ஸ்பொழுது வரும் என்று ரூற்றாம் நாட்களை : எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

“ரூற்றாம் இந்த அரிசியை நன்கு கழுவித் தா! நான் சமைக்க வேண்டும், இப்படி வேலை செய்தால் கெதியில் நேரம் போகும்” என்று சொல்லி அவனது தாய், அவனிடம் அரிசியைக் கழுவக் கொடுத்தாள். அவன் அரிசியைக் கழுவிக் கொண்டிருந்த பொழுது, அவனது சகோதரியின் பூனை அங்கு வருவதைக் கண்டான். அதை வாலில் பிடித்துத் தூக்கித் தண்ணீருக்குள் அழிமுத்தினான். பூனை வேதனையில் அலறியது. அதைப் பார்க்க அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. ஆனால், அவனது சகோதரி அதைப் பார்த்து அழுதாள். தனது தாயிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள். “இது ஒரு கூடாத வேலை ரூற்றாம்” என்று அம்மா அவனை ஏசினார்.

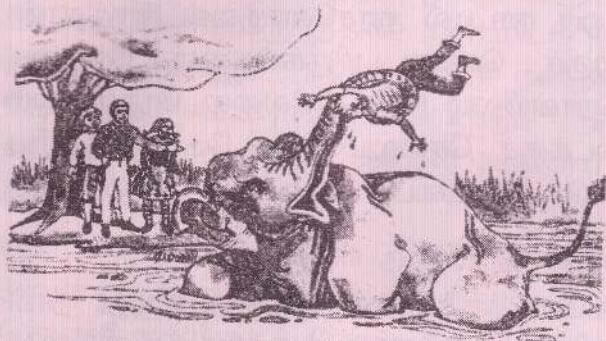
ஒரு வழியாகப் புதன்கிழமையும் வந்தது. ரூற்றாம் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முதலே யானைப்பாகன் வரச்சொன்ன குளத்திற்கு ஓடிப்போய் ஒரு மரத்தின் கீழ் காவல் இருந்தான். சிறிது நேரத்தில் யானைப்பாகன் யானையுடன் அங்கு வந்தான். யானையின் உருவத்தைப் பார்த்ததும் அவனுக்குச் சரியான பயமாக இருந்தது. ஆயினும், அதை வெளிக்காட்டாமல் யானைப் பாகனுடன் குளத்திற்குச் சென்றான். யானைப் பாகன் யானையைக் குளத்தில் இறக்கி விட்டு குளக்கரையில் இருந்த மரத்தின்கீழ் படுத்து உறங்கினான்.

ரூற்றாம் யானையின்மேல் ஏறி நின்று தேங்காய் மட்டையினால் அதன் முதுகை நன்றாகத் தேய்த்தான். அவன் தேய்த்து முடிக்கும் வரை யானையும் அமைதியாகப் படுத்திருந்தது. ரூற்றாமிற்கு யானை கழுவும் வேலை பிடித்துப் போய்விட்டது. அன்று வீடு திரும்பியியின் எப்பொழுது சனிக்கிழமை வரும் என்று காத்திருந்தான். “ரூற்றாம் இந்த அரிசியைக் கழுவித் தா. அப்பொழுது உனக்கு நேரம் போவது தெரியாது” என்று சொல்லி அவனது அம்மா அவனிடம் அரிசி கழுவக் கொடுத்தாள். அவனுக்கு அரிசி கழுவ ஏரிச்சலாக இருந்தது. அப்பொழுது திரும்பவும் அந்தப் பூனை அங்கு வந்தது. அதனைத் தூக்கி ஏறிந்து விளையாடினான். பூனை வேதனையில் அலறியது. ரூற்றாமிற்கு அதனைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது. அவனது சகோதரி அதனைப் பார்த்து அழுதாள். அவனது அம்மா அவன்மேல் கோபப்பட்டாள்.

ஒரு வழியாகத் திரும்பவும் சனிக்கிழமை வந்தது. ரூற்றாம் தனது நண்பர்களான பாலா, கும்லிக், சகோதரி ஜாய் என்பவர்களையும் அன்று குளக்கரைக்கு கூட்டிச் சென்றான். அவர்களும் அவன் யானையைக் குளிப் பாட்டுவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யானைப் பாகன் முன்பு போல் குளக்கரையில் படுத்தான். ரூற்றாம் யானையின் மேல் ஏறி நின்று தேங்காய் மட்டையால் யானையைத் தேய்த்தான்.

“உனக்குப் பயமாக இல்லையா ருந்றாம்” என்று கேட்டான் கும்லிக், “பயமா, எனக்கா?” என்று சிரித்த ருந்றாம், “இந்த யானை பெரிய கறுத்த மலைபோல் இருந்தாலும், சரியான மடைத்தனமானது” என்று சொல்லிக் கொண்டு அதன்மேல் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தான். அந்த யானை எவ்வளவு

பொறுமையானது என்று காட்டு வதற்காகவே அவ்வாறு செய் தான். யானை தனது ஒரு கண்ணை முதலில் திறந்து பார்த்தது. பின்னர் தனது தும்பிக்கையை நீட்டி ருந்றா மைச் சுற்றிப் பிடித்துத் தாக்கியது. அவனை அந்தக் குளத்து நீரில் அழிந்ததியின், அவனைத் தாக்கிச் சுழற்றி யது. ருந்றாம் தாங்க முடியாத

வேதனையில் கூச்சலிட்டான். ஆனால் பாலாவும் கும்லிக்கும் அவனது சகோதரியும் அவனைப்பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

“யானை காதி, மடையன் என்று இன்னும் நம்புகின்றாயா?” கத்தினான் பாலா. “எனது பூனை உன்னால் எவ்வளவு வேதனை அடைந்தது என்று இப்பொழுது உனக்குத் தெரியும்” என்று கத்தினாள் ஜாய். “ஓ! எல்லா யானைகளிற்கும் அரசி போன்ற யானையே! என்னைக் கீழே இறக்கிவிடு. நான், இனிமேல் ஒரு பொழுதும் பூனைகளையேர் அல்லது யானைகளையோ வருத்தும் படி ஒன்றுமே செய்யமாட்டேன்” என்று கெஞ்சினான் ருந்றாம். யானை இன்னும் சிறிது நேரம் அவனைச் சுழற்றியது. “ஹ! நீ எல்லா யானைகளிலும் நல்ல புத்திசாலியானவள், நான் ஒரு பொழுதும் உன்னை மடைத்தனம் உடையது என்று சொல்ல மாட்டேன்” என்று திரும்பவும் ருந்றாம் கெஞ்சினான். அப்பொழுது காதி அவனை இறக்கிவிட்டது. ருந்றாம் கெஞ்சினான். அப்பொழுது ருந்றாம் பயத்தில் காட்டிற்கு ஓடிப்போய் சிறிது நேரம் ஒளித்திருந்தான். இரவுச் சாப்பாட்டிற்குத்தான் வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்தான். அது அவனது வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத ஒரு படிப்பினையாக இருந்தது.

- எமது சஞ்சிகை, ஆவணி, 1995

கண்ணாடுக் கவன்டு இளவரசி

புன்னொரு காலத்தில் ஒரு நாட்டில் அரசனொருவன் இருந்தான். அவனுக்குக் காட்டிற்குச் சென்று மிருகங்களை வேட்டையாடுவதைப் போன்ற சந்தோசம் வேற்றான்றிலும் இருக்கவில்லை. நேரங்காலம் பாராது வேட்டையாடுவான். வேட்டைக்குச் செல்லும்போது வேட்டைக்குரிய உபகரணங்கள், வேலையாட்களோடு, வேட்டை நாயையும் அழைத்துச் செல்வான்.

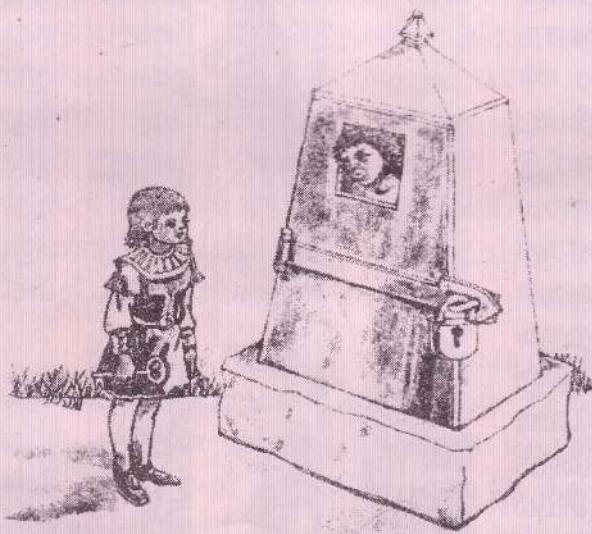
ஒரு நாள் அவன் இப்படி வேட்டைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது, நாள் முழுதும் அலைந்து திரிந்தும் ஒரு மிருகம்கூட அவனுக்கு அகப்படவில்லை. இரவானதால் வீட்டிற்குத் திரும்பப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது அவனுக்குச் சிறிது தொலைவில் ஒரு காட்டுமனிதன் காட்டிற்குள் ஓடுவதைக் கண்டான். அரசன் தன் குதிரையில் அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான். அந்த மனிதனை அருகில் கண்டதும் அரசனுக்கு ஆச்சரியமாகிவிட்டது. ஏனெனில், அந்த மனிதன் சிறியவனாகவும் பார்ப்பதற்குப் பயங்கர உருவும் கொண்ட வனாகவும் இருந்தான். அவனது தலைமயிர் பாசி பிடித்தது போன்று விழைத் திருந்தது. அரசன் அவனுடன் கதைக்க முற்பட்டான். ஆனால், அவன் பதிலளிக்கவில்லை. அன்று வேட்டையில் ஒன்றும் கிடைக்காத ஆத்திரத்தில் இருந்த அரசன் அவனைப் பிடித்துக் கட்டித் தனது மாளிகைக்குக் கொண்டு சென்றான். அன்றிரவு வேட்டைக்குத் தன்னுடன் வந்த வேலையாட்களுக்கு விருந்துவைத்தான். அன்று வேட்டையில் மிருகம் ஒன்றும் அகப்படாததைப் பற்றிக் கவலையுடன் விருந்தில் கதைத்தான். அதற்கு அவனது வேலை யாட்களோ “அரசே! இன்று ஒரு விணோதமான மனிதன் அகப்பட்டது எங்கள் அதிட்டமல்லவா? அவனைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அரசனும் அவர்கள் கூறியதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தான். அதன்படி அக் காட்டு மனிதனை அடைப்பதற்காக மரக்கட்டையிலான கூடு ஒன்றைச் செய் தான். அவனுக்கு உணவும் நீரும் கொடுப்பதற்காகக் கூட்டில் சிறு துவாரம் ஒன்றையும் செய்தான். அதன் பின் அந்தக் கூட்டைத் தனது தோட்டத்தில் வைத்துக் காட்டு மனிதனை அதில் அடைத்துவைத்துவிட்டு, “அவனை ஒருவரும்

விடுவிக்கக்கூடாது; அப்படி விடுவிக்கிறவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவன் அரசனின் மகனாக இருந்தாலும் கூட மரணதண்டனை கிடைக்கும்” என்று அறிவித்தல் கொடுத்தான். அந்த நாட்டு மக்கள் போக வர அக்கூட்டையும் அதில் இருக்கும் மனிதனையும் பார்த்து வந்தார்கள். இப்படியே சிலகாலம் சென்றது.

அந்த நாட்டில் யுத்தம் ஒன்று உருவானது. அரசன் அந்த யுத்தத்திற்குச் செல்ல வேண்டியிருந்ததால் அரசியிடம் நாட்டின் பொறுப்பை ஒப்படைத்தான். என்ன நடந்தாலும் அந்தக் காட்டு மனிதனை மாத்திரம் கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும். எக்காரணம் கொண்டும் அவனை விடுவிக்கக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டு, அந்தக் கூட்டின் சாவியை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு யுத்தத் திற்குச் சென்றான்.

அந்த அரசனுக்கும் அரசிக்கும் ஒரேயொரு மகன் மாத்திரம் இருந்தான். அவன் ஒரு சிறுவன். அவன் ஒரு நாள் தன் கையில் தங்க அப்பிளை வைத்துக் கொண்டு மாளிகைத் தோட்டத்தில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்தான். அங்கு வித்தியாசமான கூடு ஒன்று இருப்பதைக் கண்டு அதன் அருகில் சென்றான்.

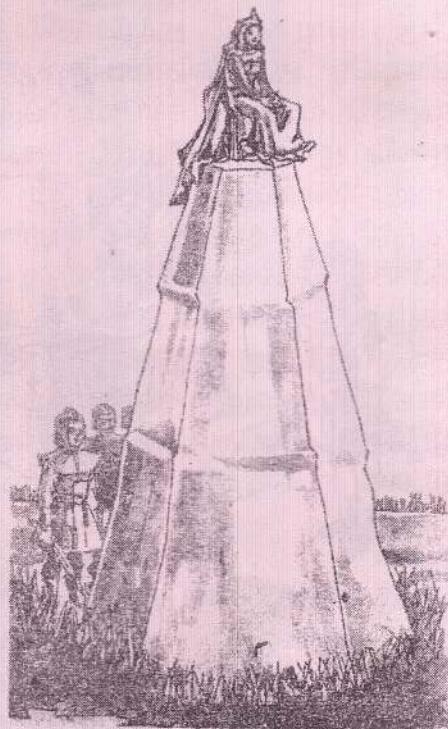
திரும்பவும் வெளியே எறியவில்லை. அச்சிறுவன் பயழுறுத்தியும் மன்றாடியும் திருப்பி எறியும்படி கேட்டான். ஆனால், காட்டுமனிதன் அதனைக் கேட்க வில்லை. அச்சிறுவன் அழுத்தொடங்கினான்.

காட்டு மனிதனை அடைத்து வைத்திருந்த கூட்டிற்கு அருகில் அவன் தங்க அப்பிளை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அந்த அப்பிள் தவறி அந்தக் கூட்டிற்குள் விழுந்துவிட்டது. காட்டு மனிதன் கூட்டின் துவாரத்தின் வழியே அதனைத் திருப்பி வெளியே எறிந்தான். இது அச்சிறுவனுக்கு வேடுக் கையாக இருந்ததால் திரும்ப வும் அந்த அப்பிளைக் கூட்டிற்குள் எறிந்தான். அவனும் திருப்பி வெளியே எறிந்தான். இப்படிச் சிறிது நேரம் சென்றது. ஒருமுறை சிறுவன் எறிந்த தங்க அப்பிளைக் காட்டு மனிதன்

அப்பொழுது காட்டுமெனிதன் “உன் தந்தை என்னை இங்கே அடைத்து வைத்துள்ளார். நீ உனது அம்மாவிடம் சென்று ஒளித்து விளையாட வரும்படி கேள். அவர் ஒளித்திருக்கும் போது அவரிடமிருந்து இக்கூட்டின் திறப்பை எடுத்து வந்து இக்கூட்டைத் திறந்துவிடு. அநன்பின் ஒருவரும் காணமுதல் அந்தத் திறப்பைத் திரும்பவும் இருந்த இடத்தில் வைத்துவிடலாம். நீ அப்படிக் கூட்டைத் திறக்காவிட்டால் உனக்கு ஒருபொழுதும் இந்தத் தங்க அப்பிளைத் தரமாட்டேன்” என்று சொன்னான்.

அதன்படி சிறுவனும் செய்து அவனைக் கூட்டில் இருந்து விடுவித்தான். அச்சிறுவனின் அப்பிளைக் கொடுத்துவிட்டு “நான் இந்த உதவியை ஒரு நாளும் மறக்கமாட்டேன் உனக்கு ஏதும் உதவி தேவைப்படும் சமயத்தில் நான் உனக்கு உதவி செய்வேன்” என்று சிறுவனிடம் சொல்லிவிட்டுக் காட்டு மனிதன் அங்கிருந்து தப்பிவிட்டான். சிறுவனும் கூட்டின் திறப்பினைப் பழைய இடத்தில் வைத்துவிட்டான். அக்காட்டு மனிதன் தப்பியது நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியவந்தது.

அரசனும் யுத்தம் முடிந்து நாட்டிற்கு வந்தான். “காட்டு மனிதனைத் தப்பவிட்டது யார்?” என்று விசாரித்தான். அச்சிறுவன் தந்தையிடம் போய் சொல்ல விரும்பாத தால் தானே அவனைத் தப்பவிட்டதாக உன் மையைக் கூறினான். தான் முன்பு கூறியது போலவே தன் மகனாக இருந்தாலும் காட்டு மனிதனைத் தப்ப விட்டவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற உறுதியில் அரசன் நின்றான். அதனால் வேலையாட்களை அழைத்துத் தனது மகனைக் காட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று அவனைக் கொண்று அவனது இதயத்தை எடுத்து வரும்படி கட்டளையிட்டான். இளவரசன் சிறுவனாக இருப்பதால் மன்னித்துவிடும்படி அரசியும் மற்றவர்களும் அரசனிடம் பல முறை மன்றாடிப் பார்த்தார்கள். ஆனால், அரசன் தன் முடிவில் பிடிவாதமாக இருந்தான். அவனைக் கொல்லும்படி வேலைக்காரர் களை அனுப்பிவைத்தான்.

வேலைக்காரர்கள் அவனைக் கொல்வதற்காகக் காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். காட்டில் ஆடு மேய்க்கும் சிறுவன் ஒருவனைக் கண்டு அவனிடம் இருந்த ஆட்டினை வாங்கி அதனைக் கொன்று அதன் இதயத்தை எடுத்து விட்டு, அந்த இளவரசனைத் தப்பிக் காட்டிற்குள் போகும்படி விட்டுவிட்டார்கள். அவனும் காட்டிற்குள் நெடுந்தொலைவு சென்று அடுத்த நாட்டை அடைந்தான். அந்த நாட்டில் ஆடு மேய்க்கும் சிறுவர்களைக் கண்டான். அவர்களிடம் ஆடைகளை வாங்கி அணிந்துகொண்டு அவர்களுடன் தானும் ஆடுகளை மேய்க்கும் தொழிலைச் செய்துவந்தான். வருடங்கள் பல சென்றன. அவனும் வளர்ந்து பெரியவனானான்.

அந்த நாட்டில் அழகான, புத்திசாலியான இளவரசி ஒருத்தி இருந்தாள். அந்த நாட்டு அரசன் அவனுக்குத் திருமணம் முடிக்கத் திட்டமிட்டார். புத்திசாலியும் வீரமுடையவனுமான இளவரசனே தன் மகனுக்குக் கணவனாகக் கிடைக்கவேண்டும் என்று அரசன் விரும்பினான். அதற்காக மிக உயரமான ஒரு கண்ணாடிக் கூண்டு ஒன்று செய்வித்தான். அக்கண்டின் மேல் இளவரசியை இருத்திவிட்டு அவள் கையில் தங்க அப்பிள் ஒன்றையும் கொடுத்துவிட்டான்.

அந்த உயரமான கூண்டின் மேல் ஏறி யார் இளவரசியின் கையிலிருக்கும் அப்பிளை எடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத் தன் மகளை மணம் முடித்துக் கொடுப்பதாக அறிவித்தான். அக்கண்டு பளபளப்பானதாகவும் மிகவும் வழக்கலானதாகவும் இருந்தது. பலர் அதன்மேல் ஏற முயற்சி செய்தனர். ஆனால், அக்கண்டின் மேல் ஏறுபவர்கள் வழக்கி விழுந்து, கண்ணாடியும் குத்தி இறக்கத் தொடங்கினார்கள். அக்கண்டைச் சுற்றிவர அரசனின் போர் வீரர்கள் கூண்டில் ஏற வருபவர்களைப் பார்ப்பதற்குத் தயாராகவும் இருந்தார்கள். ஒருவராலும் அதில் முழு உயரத்திற்கும் ஏற முடியாமல் இருந்தது. இந்தச் செய்தி ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இளவரசனுக்கும் எட்டியது.

தானும், இந்த இளவரசியைப் பார்க்கவேண்டுமே என்று அவனும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தான். அப்பொழுது அவனால் தப்புவிக்கப்பட்ட காட்டு மனிதன் அவன் முன்னால் தோன்றினான். தான் அவனுக்கு உதவி செய்வதாகச் கூறி அவனைத் தன் இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கு அவன் செல்வதற்குக் குதிரையும் தலையிலிருந்து கால்வரையும் தகட்டினாலான உடைக்கவசமும் கொடுத்ததோடு, தகட்டினால் ஆன சப்பாத்தினையும் கொடுத்து அவற்றை அணிந்து செல்லுமாறு கூறினான்: அக்குதிரையில் ஏறி இளவரசன் மிக விரைவில் அம்புபோல் அக்கண்ணாடிக் கூண்டின் அருகில் சென்று குதிரையுடன் ஏற்ததொடங்கினான். அவனால் பாதி தூரம் தான் ஏற முடிந்தது. மிகுதித் தூரம் ஏறமுடியாமல் திரும்பவும் காட்டிற்கே திரும்பினான்.

அவன் குதிரையில் வந்த வேகத்தினைப் பார்த்த இளவரசியும் அங்கிருந்தோரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளவரசியோ அவனைப் பார்த்ததும் கனவுகாணத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அவனே தனக்குக் கணவனாக வரவேண்டும் என்று மிகவும் விரும்பினாள். ஆனால், அவன் யார் என்று எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சில நிமிடத்திலேயே அவன் காட்டுக்குத் திரும்பி மறைந்துவிட்டான்.

அவனால் பாதிக் கண்ணாடிக் கூண்டின்மேல் மாத்திரமே ஏறழுடிந்ததால், அவன் திரும்பவும் காட்டிற்குத் திரும்பி வந்து கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தான். அவன்முன் திரும்பவும் அந்தக் காட்டு மனிதன் தோன்றினான். இளவரசனும் நடந்ததைச் சொன்னான். அவன் திரும்பவும் தன் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று தலையிலிருந்து கால்வரை வெள்ளியாலான உடைகளையும் வெள்ளியாலான சப்பாத்து ஒன்றையும் கொடுத்தான். திரும்பவும் முயற்சி செய்யும்படி சொல்லி அனுப்பிவைத்தான்.

அவனும் முன்பு போலவே முயற்சி செய்தான். இப்பொழுது அவனுக்கு இளவரசிக்கு அருகில் செல்லமுடிந்ததே தவிர கூண்டின் முழு உயரத்திற்கும் ஏறழுடியவில்லை. அதனால் திரும்பவும் காட்டிற்கு வந்தான். அவன் கவலையுடன் அமர்ந்திருக்கக் காட்டுமெனிதனும் அவன் முன் தோன்றித் திரும்பவும் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். இப்பொழுது தலையிலிருந்து கால்வரை தங்கத்திலான உடைகளையும் தங்கத்தினாலான சப்பாத்தினையும் கொடுத்துத் திரும்பவும் முயற்சி செய்யும்படி சொல்லி அனுப்பிவிட்டான். இந்தமுறை அவனது முயற்சி வீண்போகவில்லை. ஒரே தரத்திலேயே கூண்டின் நுனிவரை சென்று இளவரசியின் கையிருந்த தங்க அப்பிளை எடுத்துக்கொண்டு காட்டிற்குள் மறைந்துவிட்டான். அங்கு நின்ற காவலாளிகளும் இளவரசியும் திகைத்து நிற்கும் போதே அவன் மறைந்துவிட்டான். அரசனும் நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டு, சந்தோசமடைந்து அவனைத் தேடி வரும்படி வேலையாட்களைப் பல இடங்களுக்கும் அனுப்பிவைத்தான். ஆனால், அவனைக்கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை. இளவரசியும் கவலையில் நோய்வாய்ப்படத் தொடங்கினாள். அதனால் அந்த நாட்டில் இருக்கும் வறியவர்கள் தொடங்கிப் பணக்காரர்களாக உள்ள எல்லா இளைஞர்களையும் அரசு மாளிகைக்கு வரும்படி அரசன் கட்டளையிட்டான்.

அவர்களுக்குள் அந்த இளைஞரைக் கண்டு பிடிக்கும்படி இளவரசிக்கு அரசன் கூறினான். இளவரசியும் எல்லோரையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்றாள். சிறிது தொலைவில் பெரிய தொப்பியிடஞும் ஆடு மேய்க்கும் உடையிலும் ஒருவன் இருப்பதைக் கண்டாள். அவனது முகம் பெரிய தொப்பியால் மறைக

கப்பட்டிருந்ததால் அவன் அருகே ஒடிச்சென்று தொப்பியைக் கழற்றினாள். அவன்தான் அந்த இளவரசன் என்று மகிழ்ச்சியில் கத்தினாள். மக்களும் சந்தோசத்தில் ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

எனக்கு இப்படியொரு மருமகனைத் தந்ததிற்குக் கடவுள் தான் எனக்கு ஆறுதல் அளிக்கவேண்டும் என்று அரசன் கவலையுடன் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான். அதைக் கேட்ட இளவரசன் “கவலைப்படவேண்டாம் அரசே! நானும் ஒரு அரசனின் மகன்தான்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் ஆடு மேய்க்கும் ஆடையைக் கழற்றி எறிந்தவுடன், உடல் முழுவதும் தங்கத்தினாலான ஆடையுடனும் கையில் தங்க அப்பினுடனும் அந்த இளவரசன் காணப்பட்டான். எல்லோரும் அவனை இனம் கண்டுகொண்டார்கள்.

அவர்களுக்கு அரசன் விமரிசையாகத் திருமணம் செய்து வைத்தான். திருமணம் முடிந்த ஏழாம் நாள் இளவரசன் இளவரசியுடன் தன் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பினான். அங்கு அரசனும் அரசியும் தங்கள் மகன் உயிருடன் திரும்பி வந்ததைக் கண்டு சந்தோசத்தில் கண்ணீர் விட்டு மகிழ்ந்தார்கள். எல்லோரும் அதன் பிறகு சந்தோசமாக வாழ்ந்தார்கள். அதன்பிறகு ஒருவருமே அந்தக் காட்டு மனிதனைப் பற்றிக் கேள்விப்படவேயில்லை.

- எமது சஞ்சிகை, மார்கழி, 2001

சமைப்பதை நிறுத்தாத சட்டி

உன்னொரு காலத்தில் காட்டின் நடுவே ஒரு சிறு குடிசையில் ஏழைச் சிறுமி ஒருத்தி தனது தாயாருடன் வசித்துவந்தாள். அவர்கள் மிக மிக ஏழைகள். அவர்கள் வீட்டில் உண்பதற்கு உணவின்றிப் பட்டினியால் வாடினார்கள். ஒரு நாள் பசி பொறுக்கமுடியாத தாய் அச்சிறுமி யிடம் சிறு கூடை ஒன்றைக் கொடுத்து, காட்டிற்குச் சென்று பழங்கள் பிடுங்கி வருமாறு அனுப்பிவைத்தாள்.

அச்சிறுமியும் கூடையுடன் காட்டின் நடுவே சென்றாள். அப்பொழுது அவளின் முன்னே வயது போன கிழவி ஒருத்தி வந்தாள். “இந்தப் பயங்கரக் காட்டின் நடுவே எப்படிக் குழந்தாய் வந்தாய்? இங்கு என்ன செய்கின்றாய்?” என்று அந்தக் கிழவி அவளிடம் கேட்டாள். சிறுமியும் வீட்டில் உண்பதற்குச் சிறிதளவு உணவேனும் இல்லாததால் பழங்கள் பிடுங்க அங்கு வந்ததாகக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட அக்கிழவி “சிறிது பொறுத்துக்கொள் குழந்தாய்” என்று சொல்லிவிட்டு, சிறிது தொலைவு சென்று மறைந்தாள். சிறிது நேரத்தின்

அந்தச் சட்டியைச் சிறுமியின் கையில் கொடுத்துவிட்டு “இந்த சட்டி சாதாரணச் சட்டியில்லை. இது ஒரு மந்திரச் சட்டி. இதனை அடுப்பில் வைத்துவிட்டு, “சட்டியே! சட்டியே! உணவு தா” என்று சொன்னால் போதும். இது உடனே சமைத்து உணவைத் தந்து கொண்டே இருக்கும். “சட்டியே! போதும் இனி நிறுத்திவிடு” என்று சொன்னால் மாத்திரம்தான் இது சமையலை நிற்பாட்டும்” என்று சொல்லி அந்தச் சட்டியை அச்சிறுமியிடம் கொடுத்து விட்டாள். சிறுமியும் அக்கிழவிக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு விட்டிற்கு வந்தாள். அதன்பிறகு அச்சிறுமி அந்தக் கிழவி சொன்ன மாதிரியே சட்டியை அடுப்பில் வைத்து “சட்டியே! சட்டியே! உணவு தா! என்று கேட்க சட்டியும் சமையலை நிறுத்தியது. இதன் பின்னர் அச்சிறுமியும் தாயும் பசியின்றிச் சந்தோசமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் அச்சிறுமி விளையாடுவதற்காக வெளியே சென்றுவிட்டாள். அந்த நேரம் அச்சிறுமியின் தாய்க்குப் பசித்தது. அதனால் அவளே அச்சட்டியை எடுத்து அடுப்பில் வைத்து “சட்டியே! சட்டியே உணவு தா!” என்றாள். சட்டி உடனே சமைக்கத் தொடங்கி உணவைத்தரத் தொடங்கியது. அச்சிறுமியின் தாய்க்கு அச்சட்டியை என்ன சொல்லி அந்தச் சட்டியை நிறுத்துவது என்று தெரியவில்லை. போதும் போதும் என்று கத்தினாள். ஆனால் சட்டியோ தொடர்ந்து சமைத்துக்கொண்டேயிருந்தது. சமைத்த உணவெல்லாம் சட்டியை விட்டு வழிந்து நிலத்தில் பெருகத் தொடங்கியது. “சட்டியே சொல்வதைக் கேள்” என்று திரும்பவும் அவள் கத்தினாள் ஆனால் சட்டியோ தொடர்ந்து சமைத்த படியேதான் இருந்தது.

உணவு சமையலறையை விட்டுப் பெருகிக் கதவின் வழியே வெளியே பெருகியது. தொடர்ந்து வீதி வழியேயும் பெருகி அந்தக் கிராமத்தின் வழியே பெருக்கெடுத்தது. கிராம மக்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் இதனைப் பார்த்தார்கள்.

அவர்களும் அவ்வனவை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். கிராமத்தின் கடைசி வீட்டில் விளையாடுக் கொண்டிருந்த அச்சிறுமியும் ஆரவார்ட் கேட்டு வீட்டிற்கு வெளியே வந்து; எட்டிப் பார்த்தாள். உணவு ஆறு போல் பெருகி ஓடுவதைக் கண்டு தன்வீட்டில் இருந்துதான் அது பெருகுகின்றது என்று அவளுக்கு விளங்கியது. தன்வீட்டிற்கு ஒடிச் சென்றாள்

சட்டி! போதும் இனி நிறுத்து” என்று சட்டியைப்பார்த்துக் கத்தினாள். சட்டியும் சமைப்பதை உடனே நிறுத்தியது.

அவளின் தாய்க்குத் தான் செய்த தவறு விளங்கியது. அன்று முதல் ஊர் மக்களுக்கும் உணவு கொடுத்து எல்லோரும் சந்தோசமாக வாழ்ந்தார்கள்.

- எமது சஞ்சிகை, மார்கழி, 2001

முலக் கதைகள் வெளியீடு விழா

பொவில் நாலிற் பேயர்
ஏன் நெர்ஜே மொலிட் பேயர்

1.	சப்பாத்து	Katten Med Støvlene	BrØdrene Grimm
3.	ஷ்ரூபியற் பெண்	Tommelise	H.C. Andersen
4.	ஸ்வோப் தெரிந்தவன்	Allkunne	.....
5.	அங்கலர்டும் அனஞ்சு..	Askeladden Og De Gode Hjelperne	AsbjØrnsen Og Moe.
8.	காடி மனிதன் (நேர்கோ மொழிக்கதை)	Osten For Sol Og Vester For Ma°ne	AsbjØrnsen Og Moe.
9.	ஹன்சும் கிழேத்தாவும்	Hans Og Grete	BrØdrene Grimm.
10.	இநாயும் ஏழு	Ulven Og De Syv Geitekillinge	AsbjØrnsen Og Moe.
11.	துறோல்லும் முன்னு ...	De Tre Bukkene Bruse	.....
12.	ஆஃகில்லாத வாத்து	Den Stygge Andungen	H. C. Andersen.
14.	கன்னொடுக் காண்டு	Prinsessen Pa° Glassberget	.....
- (களின் நாடு நாலிடாடுக் கதை)

காச்சிக்க முடியாத சிஸ்கம்

போலே 2 ல்லா கதைகள் | EVENTYRLAND என்ற நூலில் வெளிடாதுள்ளன. 1993

15. சுறைமப்பைத நிறுத்தாத .... Gryta Som Ikke Ville stoppe A'koke
(ஆங்கில நாட்டு நாட்டுப் புத்தனம்)
- இக்கணத ஐ எல் பால் வெளிவந்துள்ளது. 1950
6. கரண்டியஎனவாக .... Kjerringa Som Ble Sa Lita Som Ei Teskje Alf Proysen
7. கார்ச்சிக்க முடியாத இக்கணதகள் DEN STORE GO ANATT BOKA II என்ற நூலில் வெளிவந்துள்ளன. - 1980.
13. ரூற்றாழும் யானையும் Rutram Og Elefanten Irene M. Bose
(ஓர் இந்தியச் சிறுவகனப் பற்றிய கணத)
- இக்கணத எவ்யூ பால் வெளிவந்துள்ளது.
2. துறோல்களைச் சுந்தித்து ....

